

Avancinus Miklós S. J.

I.

A gyermek

Jézus

Szalézi Művek, Rákospalota

Lelkiélet kis könyvei.

6.

Székely László
Énekek éneke

Ára 50 fillér.

7.

Igy imádkozzatok

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

8.

A gyermek Jézus

Elmélkedések Ádvent első vasárnapjától
hetvenedvasárnapig.

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

9.

A szenvedő Jézus

Elmélkedések hetvenedvasárnaptól húsvétig

Ára 1 pengő.

Avancinus M.

10.

A megdicsőült Jézus

Elmélkedések húsvétól pünkösd után 4.
vasárnapig.

Ára 1 P.

A GYERMEK JÉZUS

LELKIÉLET KIS KÖNYVEI

VIII.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

JÉZUS KRISZTUS ÉLETE ÉS TANITÁSA ELMÉLKEDÉSEKben.

I. RÉSZ.

A GYERMEK JÉZUS

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

AVANCINUS MIKLÓS S. J.

A GYERMEK JÉZUS

ELMÉLKEDÉSEK
ÁDVENT ELSŐ VASÁRNAPJÁTÓL
HETVENEDVASÁRNAPIG

LATIN EREDETIBŐL
ÁTDOLGOZTA:

NAGY IMRE LEÓ

SZALÉZI MŰVEK,
RÁKOSPALOTA.

**Nihil obstat. Carolus Szitkey censor
dioecesanus. 929/1935. Imprimatur Vacii,
die 25-a Februarii 1935. † Stephanus,
episcopus Vacienis.**

Don Bosco Nyomda, Rákospalota

Advent első hete.

1. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Szent János evangélista azzal kezdi az ő evangéliumát, hogy leírja az isteni Igé születését az Atyától. Kezdetben vala az Igé és az Igé Istennél vala és Isten vala az Igé. (Jn. 1, 1.) Tette pedig ezt azért, hogy kimutassa Jézus Krisztus istenségét. Mert a második isteni személy Isten egyszülött fia, az Atya Igéje, mert általa szólt mihozzánk emberekhez, vele egy lényegben, örök, mindenható Isten Ő. Azt mondják a tudósok, hogy az Atya ő általa ismeri meg önmagát. Micsoda imádás, dicséret, szeretet, hála és dicsőítés illeti meg ezért a Fiúistent.

De figyelj csak, mi is Isten képére vagyunk teremtve. Micsoda méltóság, nemesség ez! De sajnós, mi nem igen igyekezünk hasonlítani az Isteni képre. Van tehát miért megszegyennünk, bánkódnunk, van miért küzdjünk; fáradjunk. Mert Isten képét csak akkor tudjuk szívünkben kialakítani, ha minden erővel rajta vagyunk, hogy őt a hit útján megismerjük. A hit hiánya a főoka annak, hogy annyiszor és oly mélyen elbukunk.

2. Azt mondja tovább az evangélista: Mindenek általa lettek és nélküle semmi sem lett. (Jn. 1, 3.) Micsoda hatalom, micsoda mindenhatóság! Ő teremtett mindeneket semmiből, Ő tart fenn mindeneket, e nélkül ismét visszaesnének a semmiségbe. Lám én is, meg mindenek tőle függünk. Nem kell-e dicsőíteni, magasztalni az Ő mindenhatóságát, nem kell-e erre minden teremtményt felszólítani? Hiszen minden teremtett lény erre hív fel minket!

Hány teremtmény volt még lehetséges, de Isten nem teremtette meg őket, míg engem, nyomorult bűnöst életre hívott! Mi mindent megtehettem volna vele és mégis milyen keveset nyújtottam neki. Nem kell-e megalázódnom, hogy nélküle semmi üdvös dolgot nem művelhetek? Nem kell-e megragadnom az Ő mindenható kezét, hogy így és csakis így Ővele mindent megtehessek? Mert ekkor nincs előttem semmi terhes, semmi nehéz. Mindent megtehetek Őbenne.

3. Még csodálatosabbat mond Szt. János: Ami lett, Őbenne élet vala. (Jn. 1, 4.) El tehát a teremtményektől! Mert minden teremtmény felségesen van Istenben, öbelőle valami isteni, az élet árad beléjük. Belém is. De vajjon isteni életet élek-e? Mert az élet tettekben nyilvánul meg. Hol vannak ezek? Oh mennyi okunk van a hálaadásra, az istendícséretre, a bensőséges szeretetre Istennel szemben, de talán még inkább a

bánatra, a szégyenkezésre, a meg-alázódásra, hogy így bizodalom szálljon lelkünkbe.

2. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Mózes a teremtés történetét megörökítvén, azt írja: Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. (Móz. I. 1, 2, 7.) Mi ez? Isten a te teremtőd, örökkévaló és mindenható és jóságos és bölcs. Nem kell-e Alkotódat, jóságos Atyádat és Gondviselődet dicsérned és magasztalnod? Kié vagy? Az Övé, mindenestől az Övé vagy. És mégis hányszor nem engedelmeskedtél neki! Tudod, mire int Szent Leó pápa? Halljad! Bánd meg, hogy eltávoztál tőle, térj vissza hozzá szeretettel és lemondással. Isten képe tündöklék rajtad, adj ezért hálát, de ne feledd, amit Szent Vazul mond: Azt, hogy az Ő képévé válj, reád bízta! Neked kell ezen fáradoznod.

Azért figyeld meg, mi híjján vagy még e kialakításban ; s előbb a legnagyobb akadályokat gördítsd el annak útjából. Kérj kegyelmet, mert másként ez nem lehetséges.

2. Mózes az ember teremtését leírva, tovább így ír : A föld agyagából alkotta Isten az embert és az élet leheletét lehelte az ő arcára. (Móz. I. 2, 7.) Az ember teste földi, de a lelke az valami felséges Isten-adomány. Miért teremtette Isten az embert ilyennek ? Hogy lelkének isteni származása felettébb gögössé ne tegye ; de viszont testének sár volta se keserítse el túlságosan. De ha a mi lelkünk isteni eredetű, szabad-e lealjasítanunk, szabad-e, hogy a test rabszolgájává tegyük ? Gondolkozzunk kissé. A testet is gondolnunk kell, de már nem kényeztetni. Meg kell neki adnunk a szükségeseket, de csak a szükségeseket és nem a gyönyörködtető dolgokat. Önként meg kell alázkodnunk, még mielőtt a test ismét porrá lenne.

3. Amikor a sátán megkísértette Krisztust és arra akarta bírni, hogy őt leborulva imádja, az Úr e kemény szavakkal intézte el: A te Uradat, Istenedet imádjad és csak neki szolgálj. (Mt. 4, 10.) S ezzel megjelölte az ember végcélját, amire őt teremtette. Valld őt Istenednek, valld őt Uradnak, valld és imádd őt, valld és szolgálj neki; szolgálj neki minden testi és lelki tehetségeddel. Mert mindent Istentől kapsz, minden csak lekötelez Isteneddel szemben. Nagy igazság ez, de sokszor megfélekedünk róla. Tehetségeinkkel nem Istennek szolgálunk, sőt bántalmára használjuk fel azokat. Bánd meg ezt, szakíts ezzel, tőkéld el magadat arra, hogy soha a fenséges célt el nem veszíted szemed előtt, csak Istennek akarsz szolgálni. Dicséred az Istent az ő jóvoltáért, hogy nem követeli ingyen tőled e szolgálatot, hanem Önmagát adja érte jutalmul. Nem kell-e annak téged hálára gerjeszteni, nem kell-e,

hogy vágyakozzál utána, hogy kegyelméért esedezz, s így helyt is tudjál állani?

3. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. (Móz. I, 1, 1.) A világ teremtését e szavakkal kezdi leírni Mózes. S mindent az ember javára teremtett Isten. Az égbolt, az elemek, az emberek, a tudomány, a művészet, az erények, a természeti erők, mind, de mind az emberek szolgálatára állanak. De csak ezek? Még a természet felett állók is. Maga az Úr Krisztus és az ő érdemei, a szentségek, az angyalok és szentek s a nekik nyújtott kegyelmek, a szentírás, a szent tanítások, a szent szerzetesi élet, mind de mind javunkra válnak. Micsoda hála vágyunk ezért kötelezve, mert hiszen hálátlan, lázongó, magunknak juttatja ezt az Isten. Nem kell-e

azért minden cselekedetünkkel dicséretet zengünk az Istennek ezért az irántunk való kimondhatatlan szeretetért? Ha már itt e földön is annyi mindent ad nekünk, ugyan miket készített számunkra a menyek országában?

2. A zsoltáros így énekel: Mindent lábai alá vetted. (8. Zs. 8.) Mit mond ezzel? Valami felséges igazságot tár elénk, azt, hogy Isten mindent szolgálatunkra rendelt. És micsoda örömmel tette ezt, minő szeretettel, minő bőkezűséggel, mert nemcsak a szükségeseket, hanem a kellemeseket is Ő nyújtja nekünk és mindent megad nekünk a maga idején; gondviselőnk Ő és végtelen bölcs, mert hasznunkra fordítja azokat is, miket mi ártalmas rossznak vélünk; és minő türelemmel van irántunk, hiszen jóságos kezét még akkor sem rejti el előlünk, amikor hálátlanságunkkal ugyancsak rászolgáltunk. Csodálattal kell ennek minket eltöltenie, minket méltatla-

nokat, azért hirdessük, magasztaljuk, hálásan emlegessük meg Isten jóságos szeretetét. De nagy tanulság is rejlik ebben. Nekünk is bőkezűnek kell Istennel szemben lennünk és állhatatos kitartással kell neki szolgálnunk. Így cselekedtünk-e? Bár így lenne, de mi hálátlanok voltunk, nincs tehát más hátra, mint hogy bánkódjunk, erősfogadást tegyünk, kegyelemért esedezünk.

3. Szent Pál azt írja, hogy ami a világ teremtésétől fogva Istenben láthatatlan, az ő munkáiból megérthető és látható. (Róm. 1, 20.) Íme, miért teremtett Isten annyi mindent e világon? Azért, hogy az ember értelmes ésszel felfogja az ő végcélját és ezekben támogatást leljen céljának elérésére. Íme a teremtmények adnak élelmet, ruhát, orvosságot, pihenést a testnek; és az ember lelkét is felemelik, mert belőlük ered a tapasztalás, a tudomány-szomj, a bölcsesség, a természetes erényes élet. Mindez azonban nem

sokat használna, hacsak fel nem emelnének minket egészen Istenhez, hogy betekinthessünk általuk Isten mindenhatóságába, bölcsességébe, gondviselésébe, jóságába ennek folytán Istenről magasztos fogalmunk legyen. Nem megszegyenítő-e, hogy az ember él ezen a világon, de nem gondol annak Teremtőjére! Vigyázz, mert a teremtett dolgok lesznek egykoron majd vádlóid és ellened tanuskodnak. Adj Istenek mindenért hálát; és kérd, hogy hanyagságod, lustaságod miatt ne vonja meg tőled kegyelmét. Bízál az ő jóságában. Ígérd meg Istennek, hogy a teremtett lényeket mindenkor az Isten szándékai szerint használod fel.

4. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Azt mondja az Írás: Isten látta, hogy mindazok, amiket teremtett, igen jók voltak. (Móz. I. 1, 31.) Ime mindazok, amiket Isten teremtett

már a teremtés percében igen jók voltak és már jobbak sem lehettek volna a te végcélod elérésére. Tehát az egészség, betegség, tisztelet, megvetés, gazdagság, szegénység, keserűség, vigasztalás mind, de mind jók reád nézve, de hogy azokká is legyenek, az már tőled, a te szabad akaratod elhatározásától függ. Vajjon üdvödre váltak-e eddig? S nem hiúságodra, érzékiségedre, romlásodra váltak-e? Nem sejtetted, hogy amikor Isten eme teremtményeit rosszra használtad, ezzel megbántottad az Istent? Mert tévedésekre, sőt bűnökre használtad fel az Isten teremtményeit, s ezzel magadnak is kárt okoztál, mert ezek okozzák elkárkozásodat. Tévedtél? Mi most a teendőd? Mi más, mint szégyenkezés, bánat, mi más, mint alázatos esedezés, megtérés, Istenben való bizodalom és az Ő kegyelmének kérése.

2. Azt mondja a zsoltáros: Boldog ember, kinek reménye az Úr neve és nem néz hiúságokra és hamis

balgaságokra. (39, Zs. 5.) És ezzel megmutatja, hogy miként kell a teremtményeket üdvösségünkre felhasználnunk. Mindenekelőtt tekintünk el a teremtmények összességétől és egyes teremtményeket használjuk fel arra, hogy Isten és ne a hiúságok szolgálatába állítsuk. Azután jól figyeljünk arra, hogy mennyiben és hogyan lehetnek azok üdvünkre és nem elkárkozásunkra. Végül gondunk legyen arra, hogy cselekedeteinkben minő indulat, micsoda vágy lép előtérbe, vajjon Istent keressük-e általuk, vagy mimagunkat, hiúságunkat, a világ csalfa ábrándjait? Tekintsünk multunkba, határozzuk el magunkat a jövőre, mert felettébb szükséges, hogy minden teremtmény üdvünkre váljék, mert más megoldás nem lehetséges. És ezt a nagy igazságot vessük mélyen szívünkbe.

3. A Bölcs így int minket: Ne hajolj se jobbra, se balra. (Péld. 4, 27.) Mit jelentsen ez? Azt, hogy ne le-

gyen kedvesebb előttünk az egészség, a gazdagság, az emberi tisztelet, mint a betegség, a szegénység, a megvettetés, mert mindannyi egyformán elvezet bennünket Isten ismeretére, dicséretére, szeretetére. Mindent, bármi történjék velünk, Istenre irányítsa figyelmünket. Éppen ezért meg kell tisztítanunk a magunk és a teremtmények iránt táplált szeretetünket. Mert csapda, tör az, melynek gyakran rabjaivá váltunk és miatta bánkódunk, szégyenkezünk és félünk Isten ítéletétől. Emiatt nem egyszer meg kell vetnünk a ránknézve hízelgő dolgokat, mert ártalmasak és szeretnünk kell a ránknézve terhes dolgokat, mert javunkra válnak. De ide eltökélés kell, ide kegyelemkérés kell.

5. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Valami rettenetes dolgot mond nekünk a zsoltáros: Némely ember,

midőn tiszteletben van, ezt figyelembe nem veszi, olyan, mint az okatlan állatok és hasonló azokhoz. (48. Zs. 13.) Hitből tudjuk, hogy Isten öszüleinket kiüzte a paradicsomból, kiüzte pedig egyetlen engedetlenségért. Ez volt az ő bűnük. Ugyan milyen lehetett ennek előtte az ember? Milyen? Tiszteletben állott Isten előtt, a kegyelem elárasztotta őt, nem kellett küzdenie a belső szenvedélyekkel, nem érzett betegséget, bajt, viszontagságot — és a gyönyörűség helyén tartózkodott. Ennyi jót csak a bőkezű Istentől nyert. Ezt el kell ismernünk és dicséernünk kell őt érettük. — Ezzel szemben áll azután az ember hálátlan, bűnös viselkedése. Evett a szigorú tilalom ellenére is a tiltott gyümölcsből. Micsoda hálátlanság ez! Mily sajnálandó elvetemedés ez! Nem csoda, ha a büntetés nyomon követte. Micsoda büntetés? Az értelem elhomályosodása, az akarat rosszra hajlása, a szenvedélyek láza-

dása, a testi betegségek. a természet ellene fordulása s a halál bizonyossága. Mily súlyos lehet az az engedetlenség, hogy Isten ily súlyosan torolta meg azt. Nem kell-e azért utálnunk a bűnt, borzadnunk a bűntől?

2. A zsoltáros megmondja, hogy öszüleink bűne mindannyiunk kárhozatává vált: Mindnyájan elhajlottak mind, együtt hasztalanokká lettek. (13. Zs. 3.) Mert öszüleink bűne minden embernek ártott, minden emberre a boldogságos Szűzön kívül átszállott. Minden ember megfosztódott Isten megszentelő kegyelmétől, minden ember már e bűnben születik, minden ember a harag fia és Istennek ellensége. Rettenetes dolgok! Isten kegyelme nélkül lenni! Isten haragjában leledzeni! Ugyan hová meneküljön a bűnös a haragvó Isten elől? Oh te átkos bűn, meny nyire rettenetes vagy, beférkőzöl minden cselekedetünkbe, elrabolod lelkünk életét!

3. Szent Pál nagy igazságot szegez le: A bűn zsoldja a halál. (Róm. 6, 23.) Nemcsak a földi halál, hanem az örök halál is. Mert a halál a bűn folytán jött e világra; s a poklot a bűn miatt készítette Isten. Ha bűnünk nem volna, békén és örökké boldogan élnénk; de így mindkét halál martalékaivagyunk. A földi halál is keserves, de a másik, az örök halál, rettenetes. Ez mutatja meg a bűn súlyos voltát. Valóban meg kell borzadnunk ennek láttára, bánkódunk kell bűneink felett, meg kell undorodni tőlük. De ehhez kegyelem kell; esedezz érte.

6. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A próféta nagyon megvigasztal minket, mert Isten szavát, irgalmas szavát tolmácsolja nekünk. Nem akarom az istentelen halálát, hanem hogy megtérjen az ő útjáról és éljen. (Éz. 33, 11.) A bűn az embere-

ket az örök halál fiaivá tette. Micsoda rettenetes bukás! A mennyek országának magasságából a pokol mélységes örvényébe zuhantak. De a jóságos és irgalmas Isten nem akarja a mi halálunkat. Ugyan mit érezhet az az ember, kit halálra ítélték és máglyarakás tetején hallja a megszabadító igéket: Nem akarom a bűnös halálát? Micsoda hála és köszönet, micsoda öröm és vigasság, micsoda ragaszkodás töltené el lelkét fejedelmével szemben! Micsoda hála és köszönet töltené el keblét. Tedd ezt Isteneddel szemben.

2. De az Isten még tovább megy jóságában és irgalmasságában. Mert a prófétával így szól: Én örök szeretettel szerettelek téged. (Jer. 31, 3.) Erre csak a szeretet bírhatta Istent, az ő végtelen szeretete irántunk. Ez a szeretet mindenható, lenyűgözi Istent, de nem mert bármiképpen is kiérdemeltük volna, hanem mint az Írás mondja: Még amikor bűnösök voltunk, szeretett minket. (Rom.

5, 8.) Ugyan szabad-e ellenségeiden ezek után bosszút állanod? Hiszen te végtelenül többet érdemelnél Istentől. De az Isten, bár megbántottad, mégis szeretett téged. Micsoda érzéketlen, kőszív az, aki nem szeretné azt, aki bár megbántotta őt, mégis szereti.

3. De a próféta tovább így ír: Azért vontalak magamhoz, könyörülvén. (Jer. 31, 3.) Íme Isten végtelen irgalmassága. Ádám vétkezett, vele minden embernek ártott. Mindannyian rászolgáltunk arra, hogy Isten kitöröljön minket az élők sorából. De Isten nem akarta az egész emberi nemet kárhozatba dönteni. Vétkezett Ádám, de az ördög csábításának engedve vétkezett és azt az Isten ellen való düh vezette. Isten tehát Megváltót ígért neki. Lám, valahányszor a sátán kísértéseinek keresztűzésében állunk, maga Isten kel védelmünkre! Nem kell-e ennek minket reményre indítania?

7. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Isten számtalan módon is megválthatta volna az emberiséget; de úgy határozott, hogy az elégtétel arányban álljon a bűnnel. Erre pedig ember, de semmiféle teremtés soha nem lett volna képes, mert a megbántás végtelen volt, ember s más teremtmény pedig csak véges elégtételt tud nyújtani. Ebből is kitetszik, mily nagy és súlyos Isten megbántás történt. Oh mi szegények, ha nekünk kellene eleget tennünk a megbántásért, ugyan hogyan tudnánk azt előteremteni?

2. De Isten tudta, mit tesz majd. Bár az angyali természetet is felölthette volna magára, hogy az emberek bűnéért eleget tegyen, nem ezt tette. Emberi alakot öltött fel, hogy a gyarló emberi testben győzedelmeskedjék a sátánon és hogy mi láthassuk és követhessük Megváltónkat. Mire tanít ez? Arra, hogy

az ember Isten segedelmével legyőzheti az ördögöt; és csak Istenhez kell szinte tapadnia, már is megszégyeníti az erős ellenséget. Íme így lett a mi Megváltónk mesterünké és példaképünké. A te Mestered is ő, hidd bizvást, csak le ne térj az igazság útjáról.

3. Micsoda nyomorúságból, micsoda hitványságból ragadta ki Isten az embert és egyszerre mekkora méltóságra emelte. Nem kell-e ezt megbecsülni? Nem kell-e ezért örvendeni? Nem kell-e ezért szeretetet és hálát tanusítani? De vadd be szégyenszemre, hogy bár ekkora méltóságra emelttéél, életed nem felelt meg annak, oh ennyire eltévelyedni! Micsoda szégyen-gyalázat ez!

Advent második hete.

8. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Isten végtelen szeretetét csak az Úr Jézus tudta szavakba foglalni. Íme, Szent János evangéliuma szerint azt mondotta Nikodémusnak: Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta. (Jn. 3, 16.) Fenséges szavak. Isten szeret, Isten szeret minket. S hogy ennek élő bizonyítékát adja, odaadta az ő Fiát, az ő egyetlen, mindenekfelett szeretett Fiát érettünk, lázongó bűnösökért. Vajjon nem kell-e szégyenpírral arcunkon beismernünk, hogy mi ezt a szeretetet éppen nem vizsgoztuk? Hogy neki semmit sem nyújtunk ezért, pedig mi volna, mily csekélység volna ehhez, hogy mi is elfordulunk érzelmeinkkel a teremtményektől Őérette, hogy a Fiúért készek vagyunk magunkat mindentől megfosztani és magunkat min-

denestől neki adni? Pedig nem erre kötelez-e minket az a végtelen nagy szeretet?

2. Szent Pál már nem általános-ságban beszél e szeretetről. Azt mondja: Szeretett engem és önmagát adta énérettem. (Gal. 2, 20.) Tehát engemet szeretett, pedig tudta, hogy mily hálátlanságot tapasztal részemről a jövőben, tudta, hogy szándékaival szembeszállok! Önmagát adta énérettem, pedig ezer oka lett volna arra, hogy ezt megtagadja tőlem. Ugyan mivel viszonzod ezt a szeretetet? Vajjon lehetne-e reményed az üdvösségre, ha tovább is hidegen hagy téged? Add át magadat egészen neki, hiszen ő már előbb odaadta magát neked.

3. Szent Pál meg is magyarázza, hogy miként adta a Fiúisten magát érettünk. Isten alakjában lévén — mondja — kiüresítette önmagát, szolgai alakot vevén föl. (Fil. 2, 6. 7.) S mire adta magát teéretted? Szegénységre, megvettetésre, kínszen-

vedésre, halálra. A szeretet mindezt eltűrhetővé tette neki. Nem is szeretjük őt, ha mi öérte ezekre nem vállalkozunk, ezek elől menekülünk, a mi szeretetünknek vele szemben csak az ilyenek a beszédes tanúbizonyságai.

9. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Azt mondja a zsoltáros: Bölcseséged elrejtett dolgait kinyilatkoztattad nekem. (50. Zs. 8.) Kinyilatkoztatta pedig az Ige megtestesülésének szent titkában. Mert a bűnért elégtételt kellett nyújtani az isteni igazságnak, Ezért Isten Fia emberré lett és magára vállalta a mi bűneink adósságát. S most már nemcsak mint Teremtő, hanem mint Megváltó is rászolgált a mi szeretetünkre. S amikor mi megosztjuk szeretetünket és egy részt a tereményekre pazarlunk, megcsaljuk ezzel magát az Istent. Pedig meg van

írva : Add meg Istennek, ami Istené.

2. Majd így énekel a zsoltáros : Jól tettél szolgálóddal (118. Zs. 65.) Mikor ? Amikor érettünk az Isten Fia emberré lett. Ő az igaz, a gonoszokért, Ő az ártatlan a bűnösökért, Ő az Úr, a szolgáláért, Ő az Isten, az emberért odaadta magát. Emberré lett nem csupán érzelmekkel, hanem valódi emberi testet öltött magára. Vajjon ebben a hitben nem találsz különösnek, hogy még Istenen kívül mást is szeretsz ? Nem, ez nem lehet. Egész szívünkkel, lelkünkkel Istenhez kell fordulnunk, mert egyedül csak Ő jó egyedül csak Ő minden szeretetre méltó.

3. A boldogságos Szűz így énekel a Magnificatban : Hatalmas dolgot cselekedett az Ő karjával. (Lk. 1, 51.) Istennek ez a karja az Istennek Fia, Kinyúlt Ő az égből, hogy felemelje az embert. Benne megjelent a teremtetlen mindenhatóság. Megtestesült és ez a mindenhatóság annyira működik benne, mint amennyire a

szeretet utána vágyódhatik. Már többet nem róhatott a szeretet Isten Fiára, de többet, nagyobbat a mindenhatóság sem művelhetett. Ennek a nagy igazságnak már egyszer viszontszeretetre kell téged bírnia, mert eddig ugyan nem törödtél ezzel és e szeretet csak tetteken nyilvánulhat. A szó, csak üres beszéd, mit sem ér.

10. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1, Az Istennel való kiengesztelődésről így ír Szent Pál: Mindenek az Istentől, aki megbékéltetett minket önmagával a Krisztus által. (Kor. II, 5, 18.) A megbántott Isten megengesztelésére csak két mód lehetett: vagy elengedi azt ellenszolgáltatás nélkül, vagy elégtételt kell nyújtani. De Isten nem akarta a bűnt csakúgy felejtani, elégtételt követelt, s megfelelő elégtételt csak a megtestesült Ige nyújthatott, kiben

az isteni és emberi természet egyesült, s így mint ember véghetetlen érdemeket szerezhett istensége révén. De ugyan mit nyujthatnánk mi, ha egyszerre elégtételt követelne tőlünk az Isten? Talán sohasem gondoltunk még erre. Mit adhatnánk? A magunké mit sem ér Isten előtt, de ott van számunkra az Úr Jézus Krisztus érdemeinek tárháza, végtelen értéke, egyesüljünk vele, kössük egybe a kettőt.

2. A zsoltáros így énekel: Fel-emelvén a földről a nyomorultat és a szemétből fölmagasztalván a szegényt. (112. Zs. 7.) Valóban a bűnbeesés után az ember a földre görnyedt, minden gondolata, vágya, indulata a földre irányult; Istent sem nem látta, sem nem szerette, mert érzékeivel nem foghatta fel. Mit tett tehát az Isten? Láthatóvá lett, emberi testet öltött magára, hogy láthassuk, hogy lássuk példáját, halljuk tanításait és fel tudjunk ismét emelkedni Islenhez. Vajjon nem tartá-

nak-e téged még mindig hatalmukban a földiek, nem ragadnak-e magukkal? Merre jársz? A földiek útján, vagy amelyen Krisztus járt előtted?

3. A mi Urunk kevéssel kínszenvedése előtt így szólt: Most a világ fejedelme kivettetik. (Jn. 12, 31.) Vége a sátán diadalmámorának. Valamikor egyetlen embert rabigájába vetett s ezzel minden embert kárhozatba döntött. De Isten véget vett ennek. A második isteni személy emberi alakot vett fel magára, megtestesült és mint Istenember megtörte az emberek felett a sátán hatalmát. Egyetlen ember hozta ránk a halált és kárhozatot, s íme most egyetlen ember, az Emberfia, Jézus Krisztus visszaadja nekünk az életet és üdvösséget. Nem az ember, hanem az istenséggel egyesült ember művelte ezt. Nem is tudunk másként mi sem diadalmaskodni az ördögi kísértések idején, hanem csakis akkor, ha Istennel egyesülten lé-

pünk fel ellenük. Egymagunkban semmit, Istennel egyesülten mindent megtehetünk.

11. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A megtestesülés titkáról így ír Szent Pál: Elküldé Isten az ő Fiát, aki asszonyból lett. (Gal. 4, 4.) Mikor a felséges Isten elhatározta, hogy a Fiúisten megtestesüljön, nem alkotott új emberi testet a fiának, hanem úgy döntött, hogy asszonyból szülessék. Miért? Mert az első asszonynak, Évának nagy része volt kárhozatunkban, most tehát egy másik asszony, Mária jöjjön segedelmünkre a megváltásunkban. Így lett Isten Fia ember fiává és testvérünké. Micsoda nagy méltóságra jutottunk ezzel! Az Isten Fiával egy közös Atyánk van. De micsoda megalázódása ez az Isten Fiának, mert Isten egyszülött Fia lévén, embernek fiává lett! Nem elégséges ennek az elismerése, hanem mutassák

meg tetteink, melyekkel utánozzuk Öt és mélységesen megalázódunk.

2. A szentséges Szűz így énekel: Megtekintette szolgálójának az alázatosságát. (Lk. 1, 47.) Isten előtt nincs titok, se jövő, minden világos előtte és jelenvaló. Isten látta az összes asszonyok erényeit, kik a világ kezdete óta éltek és élnek. Látta öröktől fogva a boldogságos szent Szűzet is, aki Krisztus érde-
mei folytán soha semmi körülmények között rosszat nem cselekszik, hanem csakis jót művel; éppen azért minden más nőnél jobban megszerette őt. Akarod, hogy Isten szeressen téged? Működjél mindenkor és minden alkalommal közre Isten kegyelmével. De ugyanígy cselekedtél-e? Szégyeld magadat, bánd meg ezt, félj nehogy Isten előtt kegyvesztetté légy, tökéld el magadat a javulásra.

3. Fenségesen énekel a szent Szűz: Nagy dolgokat cselekedett nekem a Hatalmas. (Lk. 1, 49.) Micsoda nagy

dolgokat? Isten fia az én gyermekemmé lett. Ugyan miért? Mert soha se ellenkeztem, hanem mindig hűségesen követtem a kegyelem hívó szavát, teljesítettem Isten akaratát. Mikor az Úr Jézusnak egy ízben jelentették, ime anyád és testvéreid kinn várnak téged, nagy titkot árult el. Nagy titkot, mert azt mondotta: Ki az én anyám, kik az én testvéreim? Akik Atyám akaratát cselekszik, ki a mennyekben vagyon, az az én anyám, testvéreim. Nem kívánkozol imígyen Krisztus anyjává lenni? De akkor teljesítened kell Isten akaratát, de akkor követned kell a szíved mélyén megszólaló isteni hívást.

12. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Amikor Isten az első emberpár bűnére büntetést mért, a csábító gonoszlelket is sújtotta. „Ellenkezést vetek közötted és az asszony között, szólt az ítélet, a te ivadékod és az

ő ivadéka között, ő megrontja fejedet." (Móz. I. 3, 15.) Mi volt ez más, mint megigérése a Megváltónak, aki majd annak idején megszabadítja Ádámot és utódait a sátán hatalmából. Micsoda nagy isteni jóság és szeretet ez! Még csak alig hogy elkövette az ember a bűnt, már is a kegyelem reményét nyújtja neki! Nekünk is és hányszor! Micsoda hála, szeretetre és bizodalomra vagyunk kötelesek!

2. Amikor Isten így ítélkezett: Ellenkezést vetek — a te ivadékod és az ő ivadéka között. (Móz. I. 3, 15.) Ezzel kimondotta, hogy Ádám leszármazottjai közül születik a Megváltó. Ezt az ígéretet azután nem hagyta Isten feledésbe menni, hogy Ádám utódait ebben a reményben megtartsa. Azért megújította ezt az ígéretet a próféták jövendöléseiben és az előképekben. Mi azonban már szerencsésebbek vagyunk, az ó szövetségben csak eljövételének reményét nyújtotta, míg az újszövetség-

ben személyesen áll előttünk. S nem találod különösnek, hogy az ő szövetségben csak remélték, hogy eljön és mégis hívebben szolgáltak neki, mint az újszövetségben, pedig most már élvezzük az ő megváltását. Bizony, ezért szégyenkeznünk kell és egyszer már rá kell szánnunk magunkat arra, hogy e jóságot viszonozzuk is.

3. Izaiás próféta nagy dolgot mond: „Az Isten maga jön el és megszabadít minket.” (Iz. 35, 4.) A Krisztus eljövetele előtti emberek ugyanis ezt hitték, ezt hirdették. Ezért azután Krisztus is kiterjesztette reájuk az ő véghetetlen érdemeit. Mert Krisztus nem hagy el senkit, aki benne remél. Elhagyhatna-e téged, ha te neki híven szolgálsz, most, amikor már eljött? Nemcsak hogy nem, hanem a szentségekben még bővebben részesedünk Krisztus érdemeiben. Krisztusnak ezeket az érdemeit ajánld föl mindig az örök Atyának. Mert csakis ezek a te reményed egyedüli alapja.

13. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Izaiás próféta ekként tolmácsolja a szent ősök vágyát a Megváltó után : „Egek, harmatozzatok onnan felülről és a fellegek csöpögjék az igazat.” (Iz. 45, 8.) Igazán keveset követelt Isten az emberektől, csak az kívánta hogy az emberek áhítozzák az Üdvözítőt, legalább így készüljenek előjövételére. Ekkora kegyelemért ugyan már a váagnál kevesebbet nem kívánhatott részünkről. De figyelj csak ide. Isten hozzánk is be akar térni; s úgy-e, ez után való kívánságod sok kívánni valót nélkülöz, míg más dolgok után ugyancsak epedve kíváncozunk. Isten az akarja, hogy kívánjuk őt, mert egyesülni óhajt velünk. Félre azért minden más kívánsággal, csakis ezt ápollad magadban.

2. Mózes az ígéret földje felé vándorlók kívánságát adja tudtul, amikor így szól: Küldd el, akit elküldendő vagy. (Móz. II. 4, 13.) Micsoda

nagy vágyról tanúskodik ez! Sóhajuk, kiáltásuk felhatolt az égbe, a fellegek közé, betöltötte a földet, szakadatlanul felhangzott éjjel és nappal; s siettették az Isten fiának megtestesülését. Ne legyen egyetlen panasz szavad se, hogy nem hallgat meg téged az Isten; mert csak az immel-ámmal való kívánságaidra kell vetned. Restelkedhetnél is azért, hogy amíg sóvárogsz az érzékeidnek jól esők után, addig az isteni dolgok után alig-alig kívánczol. Tudod mi akadályozza ezt? Az, hogy élsz-halsz a teremtményekért.

3. A próféta nagy állhatatosságról tesz tanúságot. Vártuk őt és megszabadít minket. (Iz. 25, 9.) Várták évszázadokon át, várták és a nyomor egyre nőtt; de nem jött a megígért; de azért nem veszítették el reményüket sem az élők, sem a limbusban, a pokol előtornácában lévők. jönnie kell, remélték állhatatosan, mert ismerték nagy szükségüket és a megígért jó nagyságát. Meglásd te

is állhatatosabban kíváncsoznál, ha bízna Istenben, ha megismernéd szükségeidet, ha tudnád, hogy mily nagy jó is az: bírni az Istent. Ezekkel kell a vágyakat növelni.

14. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Anyaszentegyház a boldogságos Szüzre alkalmazza ez igéket: Még nem voltak a mélységek és én már fogantattam vala. (Péld. 8, 34.) Az eredendő bűn olyan mélységes örvény, mely mindannyiunkat elnyel. Csak egyet nem, szűz Máriát. Mert, mint szent Anzehn mondja: Illő volt, hogy ez a Szűz olyan tisztán ragyogjon, hogy Isten után nagyobb ennél elképzelhető ne legyen. Ime mennyire figyel az Isten arra, hogy mi illik hozzá. Bárcsak te is jobban figyelnél arra, mi illik állapotodhoz, hivatásodhoz.

2. Az énekek énekének jegyese így magasztalja mennyasszonyát: Egé-

szen szép vagy én barátném és szeplő nincs tebenned. (Én. 4, 7.) Valóban, szebb teremtménye nincs Istennek a boldogságos szűz Máriánál. Mert nemcsak bűne nem volt soha; de bűnös gerjedelem, vágy és hajlam sem volt benne. Benne a test nem lázongott a lélek ellen, csend, nyugalom lakozott lelkében, a test mindenben engedelmeskedett a léleknek. De mi más törvényt érzünk tagjainkban az apostol szerint. Nem is lehet békeségünk, nyugalmunk, míg csak vágyakozásainkat, rosszra hajlóságunkat, a testet és vért a lélek rabságába nem adjuk.

3. Az Anyaszentegyház a boldogságos Szűzre érti és alkalmazza a Bölcs emez igéit: Nálam az út és igazság minden kegyelme. (Sir. 24, 25.) Mert Isten szűz Máriát létének első percében már olyan nagy kegyelmekkel halmozta el, hogy egyszerre minden ember, sőt minden angyal fölé emelkedett kegyelem dolgában. Teljes birtokában volt értelmének

és Isten ismeretének, akaratával az összes szeráfoknál jobban szerette Istent és hathatós kegyelmekkel telt el, melyekkel minden szándékával azonnal közre is működött. S most, vessünk egy tekintetet magunkra! Hogyan használtuk fel értelmünket, akaratunkat? Istenre irányultak-e azok? Hogyan és mennyire használtuk fel Isten kegyelmeit? S ezentúl hogyan cselekszünk?

Advent harmadik hete.

15. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az Anyaszentegyház zsolozsmáiban így énekel a boldogságos Szűz születéséről: A te születésed, Istennek Szűz Szülője, örömet hirdetett az egész világon! Nagy örömet. Örvendett a teljes szent Háromság, mert megszületett az Atya leánya,

a Fiú anyja, a Szentlélek jegyese. Örvendeztek az angyalok, mert megszületett az ő Királynőjük. Örvendeztek az emberek, mert a világra született az ő hatalmas Szószólójuk. Mert Mária a Tenger csillaga a hajótörést szenvedőknek. Megvilágosítója a vakoknak és a halál árnyékában levőknek, Úrnője mindenkinek, ki neki szolgál, azért Isten után őt szeretjük és tiszteljük leginkább. Csatlakozzál az örvendezőkhöz, mert neve megmutatja az ő kiválóságait és minden reményre feljogosít.

2. A zsolttáros így fohászkodik föl: Kívánczik és eped lelkem az Úr tornáczai után. (83. Zs. 13.) Mintha a szentséges Szűz szívének e vágyát értették volna meg és érezték az ő szülei Joachim és Anna, leányukat teljes szívvel-lélekkel Istennek ajánlották föl és örömet megfosztották magukat kedves vigaszuktól, mikor a templom szolgálatára adták. Valóban, nagyon szent dolog Istenért lemondani minden földi vigasztalásról.

A szent Szüzecske siet Istennek szentelni magát, nem tartja vissza őt sem a zsenge kor, sem szüleinek szeretete. De mi! Mi ugyancsak szeretjük a földi vigasztalást; örömmel ragadjuk meg az akadályokat! A szent Szűz nagy vigassággal ajánlja fel magát Istennek és szeplőtelen tisztaságra tesz fogadalmat. Micsoda áhitat, micsoda tisztelet az Isten iránt! S a te áhitatod oly hideg és rideg, hányszor megújítod felajánlásodat s mégis: mily gyenge vagy annak teljesítésében.

3. Az erős asszonyról így ír a Bölcs: Sok nő gyűjt gazdaságot, de te felülhaladtad mindnyájukat. (Péld. 31, 29.) A boldogságos Szűz templomi élete az erények gyűjtése volt. A szemlélődésben, szeretetben, engedelmisségben egyesült Istennel; a vele együtt élő leányzókat becsülte, szerette, gyámolította s mindenkinek engedelmeskedett; alázatos volt, a földiek szeretetétől távol tartotta magát, sanyargatta magát. — Istennek

házában élsz, neki szentelted életedet? Rajta, kövesd szűz Máriát ezekben az erényekben.

16. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Isten a nagy szentek engedelmességét és hitét mindig nagy próbának vetette alá. Így tett legkedvesebb teremtményével, a szentséges Szűzzel is. Mert úgy rendelte, hogy az ő Fiának leendő édesanyját eljegyezzék egy férfiúnak. S a szent Szűz nem ellenkezett szóval sem, bár szüzességet fogadott, mert tudta, hogyha Isten vezetésére bizza magát teljesen, ezt is megtarthatja. Cseppet sem kételkedett ebben, mert akire reábízta magát s akinek akaratát követi, mindent megtehet. Hagyjuk, hadd vezéreljen minket az Isten, akkor soha nem forgunk veszélyben. Jó lesz multunkba betekinteni e tekintetben s a jövőre felkészülni.

2. S ugyan mi okból akarta Isten

az eljegyzést? Több okból is. Nem akarta, hogy a szülés előtt álló Isten anyja becsülte az emberek előtt veszélyben forogjon. Lám, mint kell más hírnevére vigyáznunk, főleg a szent intézményekére. De ezt követelte a Fiú becsülete is. Mert, ha szabad leányzótól született volna, mindenki törvénytelen szülöttnek tartotta volna. Lám, még a magunk becsületére is mennyire vigyáznunk kell, amikor ez válik Isten nagyobb dicsőségére. Azután pedig azt akarta Isten, hogy a megtestesülés titka egy ideig még titokban maradjon. Nekünk sem szabad erényeinket egyszerre ország-világnak tudomására adnunk, hanem titkoljuk egyideig.

3. A szent szegénység jövődó tanító mestere magának szegény nevelő atyát választott. Mert József, Mária jegyese, bár királyi vérből származott, de szegény volt, két kezével kereste kenyerét, mint famunkás, talán ács, de emellett igaz férfiú volt és szűz, hogy mint szűz meg-

örizze a szent Szűznek szüzességét. Ime, mennyire mást becsül az Isten, mint ez a világ. Isten az igazságosságot, szentséget, tisztaságot, alázatosságot értékeli, míg a világ az előkelő származást, a gazdaságot, rangsort s mi mást becsül meg. Ha Isten gondolata szerint járnál el ilyenekben, nem tapadnál annyira a földiekhez. De talán ezek után észbe kapsz.

17. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az evangélium így írja le a megtestesülés nagy titkát: Isten elküldötte Gábriel angyalt Galileának városába, Názáretbe egy Szűzhöz. (Lk. 1, 26.) Mit is jelent ez? Mert ki küldötte? Az Isten. Kit küldött? Angyalt. Kihez? Egy Szűzhöz. Valóban, Isten ezt a szegény, egy mesterember jegyesét, de Istennek szentelt Szűzet méltatta arra, hogy angyalát küldje el hozzá. Mert Isten csakis

az ilyen lelkeket tünteti ki azzal, hogy angyalát küldi hozzájuk. De nekünk sincs okunk panaszra, mert a belső sugallatok mind ilyen angyali szózatok. Vigyázz azért reájuk, mert Istentől küldetnek, becsüld azokat nagyra és kövesd is, mert javadra válnak. Jobb ember volnál, ha ezt eddig is megtetted volna.

2. Az evangéliumban azután ezt olvassuk tovább: És bemenvén az angyal hozzája, mondá: Üdvözlégy malaszttal teljes. (Lk. 1, 28.) Ugyan micsoda tisztelettel, micsoda szerénységgel, micsoda összeszedettség-gel lépett Isten angyala a szent Szűz elé! Bizony mi Isten elé sem járulunk ilyen módon! Dicséri, Üdvözli a Szűzet, de elhallgatja, hogy Isten angyala, küldöttje ő. Ne a magad dicséretét hangoztasd, hanem csakis a másét. Malasztalteljesnek mondja Máriát. Ennél nagyobb dicséret teremtményt már nem érhet, mert csak a kegyelem dicséretreméltó Isten előtt. De ügye, te nem

kegyelemmel, hanem hiúsággal, rendetlen indulatokkal vagy tele? Fájdalom, így van, kell felelned.

3. De az angyal tovább így folytatja: Az Úr teveled! Nagy szó, nagy dicséret, nagy kitüntetés! De Mária gondolata, vágya, szeretete egyedül Isten volt. Vele volt ő és Isten is vele volt. Micsoda kedves együttlét: Istennel lenni! Oh te boldog Szűz, valóban boldogságos vagy te, mert Isten mindenkor Veled van. De most tekintsünk magunkba! De ritkán vagyunk Istennel! Gondolataink, vágyaink, érzelmeink, de sokszor máshol kószálnak. De egyszer ennek is véget kell vetnünk.

18. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Mikor a szent Szűz meghalotta az angyal köszöntését, azt írja róla az evangélium: Amikor ezt hallotta, megháborodék az ő beszédén. (Lk. 1, 29.) Nem megbotránkozott,

hanem nem tudta mire vélni ezt a nagy dicséretet és az angyal ekkora hódolatát. Mert az igazán alázatosak mind ilyenek. Nem úgy azonban mi. Ég és föld választ el minket a szent Szűz alázatosságától. Minket nem a dicséret, hanem a gyalázás zavar meg, a dicséretre ugrálunk örömeinkben. A szent Szűz meghökken az igazi és megérdemelt dicséret hallatára, mi meg hajszoljuk a meg nem érdemelt és hamis dicséretet.

2. Az angyal ezt látva, azonnal felvilágosította a szent Szűzet arról, hogy mi járásban van, mert így szólt: Ne félj Mária, mert kedvet találtál Istennél. (Lk. 1, 30.) S ezzel az egyetlen ok megmondásával megnyugtatta őt. Isten kegyelmét közlöm most veled, te nagyon, de nagyon kedves vagy Isten előtt. Ha Isten kegyelme velünk, ki ellenünk? Mitől féljen az, kit az Isten szeret? Tehát csak arra irányuljon minden törekvésünk, hogy Istennek tessünk, ne az embereknek. S mennél ke-

vésbbé akarunk tetszeni az embereknek, annál inkább tetszünk a mi Istenünknek.

3. Az angyal egyszerre megmondja a szent Szűznek, hogy Isten mit kíván tőle, az ő kedves leányától: Ime méhedben fogansz és fiat szülsz, és az ő nevét Jézusnak hívod. Ez nagy leszen és a Magasságbeli fiának fog hivatni és országolni fog Jákob házában mindörökké. (Lk. 1, 31. 32.) Üdvözljük a szent Szűzet e nagy kitüntetésért, kegyelemért, hogy Isten Fiának leszen Anyja. Imádjuk az Ő Fiát, valljuk őt Istenünknek! Higyjünk Benne, szeressük Őt és mint alattvalói vessük magunkat alá királyi hatalmának.

19. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A titokzatos ígék, melyeket az angyal a szentséges Szűzzel közölt, megnyitották Mária eddig néma ajakát. Azt mondja az evangélium:

Mondá pedig Mária az angyalnak: Mikép leszen ez? Holott én férfiat nem ismerek. (Lk. 1, 34.) Nem mondta: Nem lehet ez, mert Istennel mindig együtt érzett, hanem: Hogyan? célzott ezzel Istennek tett szüzességi fogadalmára és arra hagyott következtetni, hogy a tisztaságát nagyobbnak véli, mint az anyaságot, bár amit Isten akar abba szívesen beleegyezik. Megtanít ezzel, hogy a lélek és test tisztaságát igen nagyra kell becsülnünk.

2. Az angyal errenézve is felvilágosította a szent Szüzet, mert ezt olvassuk az evangéliumban: És felelvén az angyal, mondá neki: A Szentlélek száll tereád és a Magaságbelinek ereje árnyékoz meg téged. (Lk. 1, 35.) Hogyan? Megmarad a te szüzességed és mindamellett anyává lész, de a Szentlélek műveli ezt benned, hogy az isteni Igé testet ölthessen belőled és benned magára. Örvendj, s üdvözöld Máriát, hogy íme ő most már ré-

szesévé válik a Szentlélek e titokzatos művének. Vajha egyedül a Szentlélek működne lelkünkben is szent sugallataival és ne érzéseink, önszeretetünk, emberi tekintetek.

3. A felelet, amit Mária adott erre a legnagyobb alázatosságról tesz tanuságot. Íme az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te ígéd szerint. (Lk. 1, 38.) Elhangzott a nagy szó, a szentséges Szűz igen szava. Erre várt a teljes Szentháromság, ez után vágyakoztak az angyalok a mennyben, a szent Atyák a pokol előtornácában és az istenfélő emberek a földön. S eme felséges percben az Isten Anyja szolgálóleánynak nevezi magát. Ez az alázatosság volt az, mely erre a kegyelemre méltatta, s a rendíthetetlen szüzessége volt az, amiért Isten Fiát foganta. Akarod Istent magadhoz vonzani? Alázd meg magadat. Ha feltolod magadat, Istent távolítod el magadtól.

20. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Szent Pál így ír az Úr Krisztusról: Akiben a bölcsesség és tudomány összes kincsei rejlenek. (Kol. 2, 3.) Az Úr Krisztus bár még nem született meg e világra, azért emberi megtestesülése első pillanatától fogva mindent a legtökéletesebben tudott. Ismerte az egész teremtett világot, téged is, cselekedeteidet is. De vajjon örvendezett-e ezek láttára vagy szomorkodott? Ismerte a természetfeletti dolgokat is, mindeneket, mik Istenre vonatkoznak. Boldog lélek, ki ezeket ismeri, s mily szerencsétlen vagy te ennek híján. De ha már nem is látod, legalább hidd erős, gyakran felújított hittel. Ez a hit hiánya az oka legtöbbször, hogy sok mindenben hibázol.

2. Szent Pál Krisztus örök papságáról beszél: Ilyen főpap kellett nekünk, szent, ártatlan, szeplőtelen. (Zsid. 7, 26.) Mert Krisztus, az Isten-

ember, az ő istensége miatt végtelenül szent volt, szentsége már nem növekedhetett. Te növekedhetsz élet-szentségben, de csakis, ha mennél inkább egyesülsz Istennel; de ez nem történhetik meg, ha csak mennél jobban el nem távolodol a teremtményektől. Szent volt az Istenember, mert az összes teremtmények felett teljes volt kegyelemmel. Mily szűken állsz te kegyelem dolgában! De ha egyesülnél Istennel, gazdaggá lennél. Krisztus embersége szerint is bűnre képtelen volt, mert egy személyben egyesült istenségével. Mi csak azért vagyunk oly gyarlók, mert esetleg nem tűrjük, hogy Isten vezéreljen minket.

3. Szent Pál továbbá azt mondja Krisztusról, mint emberről: Mert tetszett, hogy minden teljesség öbenne lakozzék (Kor. 1, 19.) Ez az istenséggel egyesült teste Krisztusnak ugyanis teljében volt mindazoknak a természetfeletti erényeknek, melyek befogadására emberi test nem

képes. Mennyire gyönyörködhetett Isten e testben! S a tiédben? Aligha! Mert szükölködő és szegény vagy. S e kegyelmi erők nem voltak tétlenek, már akkor kiáradtak felénk és reánk. De hányszor elgátoltuk azok kiáradását!

21. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Az Úr Jézus fogantatásának első pillanatában már felajánlotta magát a mennyei Atyának. Szent Pál ugyanis így ír: A világra bejövén így szól: Áldozatot és ajándékot nem akartál, testet pedig alkottál nekem, akkor mondám: Íme jövök. (Zsid. 10, 5, 7.) Vagyis már ekkor a legkészségesebben felajánlotta magát mindenestől, testét, lelkét egyaránt, mert tudta, hogy mindezek Istentől vannak. S van-e neked valamid, amit nem Istentől kaptál? S mivel nincs, miért nem áldozod fel Istennek, miért adod áldozatul a

legtöbbet magadnak, érzékeidnek ?

2. És mit mond tovább az apostol ?
Íme jövök, hogy cselekedjem Isten, a te akaratodat. (Zsid. 10, 7.) Láttá s tudta, mi leszen itt a hivatása. A szegénység, megvettetés, kínszenvedés, halál vagyis engedelmesség, halálig, a keresztfán történendő haláláig. Ez vár reá, ez az Atya akarata. S vállalta mindezt, a legkészségebben vállalta. Nem árt néha összehasolítást tenni. Vajjon így egyez-e a te akaratod az Isten akaratával ? Különösen a nehezebb dolgokban ? Vajjon átöleled-e keresztedet vagy menekülsz előle ?

3. Azt mondja Szent János evangéliumában az Úr Jézus : Ami kedves előtte, mindenkor azt cselekszem. (Jn. 8, 29.) Az Atya Isennek két dolog tetszik elsősorban : az Ő dicsősége és a mi üdvösségünk. Az Úr Krisztus a legtisztább szándékkal azonnal fogantatásakor ezeket tűzte maga elé. Minden kárba vész, amit nem Isten dicsőségére és lel-

ked üdvére cselekszel. Micsoda kárt szenvedtél eddig már emiatt! De amit ezentúl művelsz, tedd tiszta szándékkal, hogy semmi az érzékek kívánságából közbe ne furakodjék.

Advent negyedik hete.

22. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. A boldogságos Szűz az angyal köszöntése után meglátogatta az ő nagynénjét, Erzsébetet. Az Írás így írja le: Fölkelvén azután Mária ama napokban, sietve méne a hegyes tartományba. (Lk. 1, 39.) Istent fogánván nagy dologra vállalkozott. Mert a bennünk lakozó Isten jele az, hogy nehéz dolgokra vállalkozunk. Mária a fogadás után már bátran a nyilvánosság elé lép. Amíg ugyanis nem lakik bennünk az Istennek a lelke, rejtekben kell marad-

nunk, addig nem vagyunk biztonságban, hogy felebarátunkkal szemben miképpen is viselkedjünk. S miért ment? A kedvelt magányt azért hagyta el, hogy Keresztelő Szent Jánost a bűntől feloldozza. Istent csak Istenért szabad elhagyni.

2. S amikor üdvözölte nagynénjét különös dolog történt. Az Írás ugyanis ezt mondja: Röpöse méhében a magzat és betelék Erzsébet Szentlélekkel. (Lk. 1, 41.) Íme, Mária látogatásának a hatása. A magzat megtisztul, megszentelődik, s bár még meg sem született már viselkedésével is prófétál; az anya, Erzsébet pedig égi világosságot nyer, megismeri Máriában Istennek Anyját, őt magasztalja és magát megálazza. Isten akarata ugyanis, hogy minden kegyelmet Mária útján nyerjünk. Szükségeinket tehát neki kell feltárnunk; tőle kell koldulnunk.

3. S a szentséges Szűz dicsőítő énekre nyitja ajkait: Magasztalja az én lelkem az Urat. (Lk. 1, 46.) Er-

zsébet dicsőítette Máriát: Áldott vagy te az asszonyok között! Ő tehát Istenre hárítja a dicsőítést s magát megalázza: Mert reátekintett az ő szolgálóleányának alázatosságára, kicsinységére. Amikor Isten kegyelmeivel elhalmoz minket, csak annál inkább bele kell merülnünk semmiségünk tudatába, Istent kell magasztalnunk és vele szemben felleges érzéssel kell eltelnünk.

23. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Isten minden kiválasztottját próbának veti alá. Szent József sem lehetett kivétel. Mert mint az Írásban olvassuk: József pedig az Ő férje igaz lévén és nem akarván őt hírbe hozni, titkon akará őt elbocsátani, (Mt. 1, 19.) már mint Máriát. Mert amikor Erzsébettől a szent Szűz hazaérkezett, már anyaságának külső jelei meglátszottak rajta. Ezt lehetetlen volt Józsefnek észre nem

vennie, de viszont a nagy titokról mit sem tudott. Aggodalom lepte meg őt, de ezt szavakban ki nem fejezte, sőt jóra igyekezett magyarázni maga előtt; az elbocsátás gondolata foglalkoztatta ugyan, de ezt is titokban akarta tartani, hogy jegyesének jó hírét-nevét meg ne hurcolhassák. Íme, hogyan kell a kellemetlenségek idején viselkedni. Ne zúgolódjunk, hanem tűrjünk, mások hibáit magunk előtt mentegessük, mások elől rejtegezzük.

2. De nemcsak Szent József, hanem a szent Szent Szűz is aggságban volt, mert látta József nyugtalanságát; félhetett a meggyanusítás-tól és attól, hogy József esetleg válik tőle. De azért néma volt, a titkot el nem árulta, mégcsak nem is gondolt a mentegetőzésre, hanem teljesen reábizta magát Istenre, az ártatlanok védelmezőjére. A szentek életében nem egyszer találkozunk azzal, hogy balul vélekedtek felőlük s ők hallgattak. Tégy te is így, ha

veled is megesnék ilyesmi. Istenre bízd magadat, Ő gondot visel reánk és mindent javunkra rendel.

3. Mert ne felejsük el, Isten az igazakat nem elnyomni, hanem csak megpróbálni akarja és amikor már úgy látszik, hogy nincs emberi segítség, az ő isteni karjával megsegít minket. Így történt az Józseffel is. Mert mint olvassuk az evangéliumban: Az Úr angyala megjelenik neki álmában mondván: József Dávidnak fia, ne félj elvenni Máriát. (Mt. 1, 20.) És feltárta előtte a megtestesülés szent titkát. Micsoda öröm tölthette el erre Szent Józsefet és az ő jegyesét Máriát! Íme így gondoskodik Isten azokról, akik őreá bízzák magukat.

24. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Keresztelő Szent János születéséről így ír Szent Lukács evangélista: Erzsébet fiat szüle és meg-

hallák szomszédai és rokonai, hogy az Úr kitüntette irgalmát őrajta. (Lk. 1, 57. 58.) A zsidónő legnagyobb szégyene a magtalanság volt. Isten most levette róla e gyalázatot. De ha a testi magtalanság ily szégyenteljes volt, mennyivel inkább az Isten előtt a lélek meddősége? Mi pedig ilyenek vagyunk. Azután a fiú, akit szült, nagy leszen Isten előtt. Micsoda kedvesség ez Isten részéről. Ugyan miért keresünk más nagyságot, amikor csakis az az igazi nagyság, mely Isten szemében nagy.

2. Keresztelő Szent János születésekor a rokonok és szomszédok örvendettek, egyesek féltek, mások álmélkodtak; mert Zachariás visszanyerte beszélő képességét, eltelt Szentlélekkel, ajkai Isten dicséretére nyíltak, s jövendölt. Lám, mit s megnyit művel egyetlen buzgó férfiú megjelenése a nép között.

3. A csodálatos dolgok láttára így beszéltek az emberek: Vajjon ki leszen a gyermek? Mert az Úr

keze van övele. (Lk. 1, 66.) Az angyal ugyan már előre megmondotta Zachariásnak János jövő nagyágát, de most az ismerősök jósolgatnak, látván Istennek kezét és kegyét övele. S mégis ez a kegy nem tette őt naggyá a világ előtt, mert csak megvetésre adta, a pusztaságba vitte, teveszörbe öltöztette, sáskával táplálta. Ilyen úton vezeti Isten azokat, akiket maga előtt nagyoknak akar. Neked is ez úton kell járnod.

25. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Keresztelő Szent Jánosnak nagy hivatást kellett betöltenie. Mert mint Szent János evangéliumában olvassuk: Ez bizonyságul jött, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról. (Jn. 1, 7.) S ezt megtette szóval, mert hirdette Krisztust; megtette cselekedettel, mert tanítását saját vérével pecsételte meg. A mi hiva-

tásunk is az, hogy bizonyosságot tegyünk Krisztusról ne csak szóval, vagyis hogy hirdetjük és magasztaljuk Öt, hanem főként tettel, vagyis vállalkozzunk nagy, nehéz munkára Őérette, szenvedjünk érette. Tettél, szenvedtél már Krisztusért? S a jövőben.

2. Majd innét azt olvassuk Ker. Szent János hivatásáról: Illés lelkével és erejével fog járni előtte. (Lk. 1, 17.) Illés prófétáról tudjuk, hogy buzgólkodása Istenért tüzes bátor és rendíthetetlen volt. Ker. János is ilyen volt a pusztában, a Jordánfolyó mellett, a városokban, a börtönben, s halálakor. Ilyen-e a mi buzgóságunk? Milyen lagymatag és gyenge az! Milyen könnyen kialakszik!

3. Missziós küldetése volt Ker. Jánosnak, mert mint az Írás mondja: Hogy az Úrnak tökéletes népet készítsen. (Lk. 1, 17.) Illés lelkét és erejét ezért kapta. Nem csakis Heródest, vagy az előkelőket, hanem a

népet kellett az Úr Jézus befogadására előkészítenie. Még a legutolsó embert sem szabad elhanyagolnunk, mert senkinek sincs értéktelen lelke. Mindnyájáért egy ugyanaz az ár, Krisztus vére adott. Ezt kívánja tőled Krisztus példája, ezt a te hivatásod.

26. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A Szűzanya égett a vágytól, hogy megszülhessen isteni Gyermekét. Miért? Mert tudta, hogy mindnyájunk üdvösségéért adott az neki, s kívánta, bár kezdené megnyíltan e művét. S bár midenkör örömet hordozta volna szíve alatt; de mások üdvéért inkább engedett. Istent mintegy szívünkbe zárjuk az üdvös elhatározásokkal, de már a szülés elmarad. Pedig ez a fontos, nem a fogadás. Néha azután még a lelki vigasztalást is tegyük félre, hogy mások üdvét előmozdítsuk,

nem is beszélve az érzéki vigasztalásról. Ilyenkor nem elveszítjük az Istent, hanem megszüljük.

2. A boldogságos Szűz ismerte Isten akaratát, hogy Krisztust meg kell szülnie, s az édesanya vágya is kitört belőle alig várta, hogy isteni Gyermekeit láthassa, csókolgathassa, keblére ölelhesse, karjaira vehesse, kiszolgálhassa, vagy is egy szóval külső szolgálataival elhalmozhassa. Istent nem elég csak érzelmekkel szeretni, külső cselekedeteinket is reá kell irányítanunk.

3. A szent Szűz készült is e szülésre, az összes erényeket a legbensőségesebben gyakorolta. Egyetlen erény, különösen ha azt is csak ímmel-ámmal gyakorlod, ugyan nem kellő előkészület arra, hogy Isten bennünk megszülessen. Mindre szükség van, s hozzá hősi fokban van szükség. Kutass csak! Hány erényed van, hánynak vagy híján? Szokjál hozzá a hősi erényekhez, de ezek buzgó és állhatatos eltökélést követelnek.

27. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Isten semmit sem kíván tőlünk ingyen, sőt érdemünkön felül jutalmaz. Az az idő, mialatt a szent Szűz isteni Fiát szíve alatt hordozta, a kegyelmek ideje volt. Mert a terhességet, a fájdalmat és az idő lassúságát nem érezte. De ez csak a szent Szűz kiváltsága volt. Mireánk már az Írás szava áll: Fájdalommal szülsz gyermeket. Az eltökéléseket ugyanis a nehézségek közepette is valóra kell váltanunk; de ha szeretünk, könnyebbé válnak. Nehéz neked a Krisztus tanítása? Szeress; a szeretet mindent megédesít.

2. Amikor Istennek hosszabb időn át kitartóan szolgálunk és e szolgálat befejeződött, jól tudjuk, hogy nagy jutalom vár reánk. Így a boldogságos Szűzanya is míg szíve alatt hordozta az Úr Jézust, állandóan kegyelmeket nyert ugyan, de a szülés előtt az szinte megszázsorozó-

dott. Micsoda fénysugár ragyogta be őt, mint egyesült minden erejével Istennel! Légy üdvöz, te áldott Szűzanya. S mi! Hányszor vesszük az Urat és mégis oly vakságban, tunyaságban maradunk! Ennek csak az lehet az oka, hogy nem szeretünk Istenel foglalkozni, mindjárt másfelé kalandoznak gondolataink.

3. Azt mondja a régi római jog: A szülött a szülőt követi vagyis, amilyen méltóságban van az anya, olyanban születik gyermeke is. De most más történt. A gyermek méltóságában, fenségében részesült az anya is. Mindeneknek Királynőjévé vált, mert a világmindenség Királyának az anyja. Valami ilyesmi történik velünk is. Nem a tanításunk, nem mások nagyrabecsülése, hanem szülötteink tesznek minket nemessé, azok a cselekedetek, melyek egyeznek Krisztus akaratával.

28. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Mikor Augusztus császár kiadta a parancsot az összeírásra, Isten kezében csak eszköz volt. Talán büszkeség vagy pénzsóvárság vezérelte őt a parancs kiadásában, a szentséges Szüz mégis Isten tekintélyét tisztelte meg a földi uralkodóban, azért engedelmeskedett, pedig lett volna mentsége, hogy szülés előtt áll és az idő kellemetlen. Így kell előljáróinkban az Isten helyetteseit látni és Istenért még a nehezebb parancsaikat is teljesíteni.

2. De engedelmeskedett Szent József is, mint olvassuk : Fölméne József is, hogy bevallja magát Máriával. (Lk. 2, 4. 5.) Isten akarata volt, hogy isteni fia ne otthonában s kényelemben, hanem idegenben szegénységben és megvetettségben szülessen. A császárral adat ki parancsot, hogy mintegy kényszerítve legyenek a Betlehembe menésre. De

a gyermek Jézus ezt a kényszerűséget arra használta fel, hogy rejtve legyen az ő szenvedéskészsége, alázatossága, béketűrése, szegénysége. De mi mindent kitárunk, pedig csak látszatra erények, hibáinkat elrejtjük, a kényelmet szeretjük. Nem szégyelni való ez?

3. Azt mondja Szent János: Tulajdonába jöve, de övéi be nem fogadják őt. (Jn. 1, 11.) Keserves egy szálláskeresés volt, amit Betlehemben József és Mária átéltek. Méltatlanul bántak velük, semmi emberi érzés nem volt irántuk. Mennyire fáj ez a boldogságos Szűznek. Más idegeneket befogadtak, de őt nem, a rokonai, ismerősei sem. Vigyázz, nehogy elzárd szíved ajtaját a nálad szállást kereső Isten előtt és másnak kinyisd! A hiúság, a világ elöl kell bezárnod azt és nem Isten előtt.

29. ELMÉLKEDÉS.

December 25. — Karácsony.

1. Betlehemben bekövetkezett a nagy esemény, Isten Fia a világra született. Lőn pedig, mikor ott valának, elérkezék az idő, hogy szüljön. (Lk. 2, 6.) De hol történt, milyen körülmények között született meg a világ Megváltója? Istállóféle romok között a városon kívül, éjnek idején, téli időben, mindenütt nyomorúság és szegénység környékezte. Akarod, hogy megszülessen benned Krisztus? Akkor légy alázatos, fagyjanak meg szenvedélyeid, szeresd a magányt, Isten Fia temiattad választotta ezeket magának, ezeket szereti tebenned is.

2. És szülé az elsőszülött Fiát, írja az evangélista Szűz Máriáról. (Lk. 2, 7.) Ugyan ki tudná megmondani, hogy a szentséges Szűzanya micsoda tisztelettel, alázatossággal, imádással és szeretettel fogadta Fiát? S bizonyára már abban a pillanatban

felajánlotta a világ üdvösségére a mennyei Atyának. De nyisd csak ki füledet, szemedet! Nem hallod az isteni Gyermekek sírását, nem látod könnyeit? Ugyan miért sír, miért? Mert nem talál követőkre. Legalább te csatlakozzál hozzá.

3. Micsoda szegénység! És betakará őt pólyákba és a jászolba fekteté. (Lk. 2, 7.) Isten Fia már csecsemő korában szereti a kényelmetlenségeket. Te menekülsz előlük. S mindez miért? Mert nem vala helyük a szálláson. Isten lakhelyet teremtett benned magának, és te nálad nem talál helyet; de viszont az, aki romlásodra van, kárhozatba taszít, az már talál.

30. ELMÉLKEDÉS.

December 26.

1. Ugyan ki tudná szavakkal kifejezni azt az érzést, mely eltöltötte Istent Krisztus születésekor? Mert amit később beharsogott az égből

a világba : Ez az én szerelmes Fiam, akiben nekem kedvem telik, (Mt. 3, 17.) már ekkor valóság volt. S ezt a kedves Fiát s annak minden érdemét már ekkor nekünk adta. Oh mily gazdagokká tett minket; de ezt a kincset jól fel is kell használnunk, hogy üdvünkre is váljék. S az isteni Gyermekek már ekkor felajánlotta magát égő áldozatul a mi bűneinkért. Mekkora szeretet ez! Ugyan mivel érdemeltük ezt meg? Nemde, igazságos, hogy mi is bemutassuk magunkat áldozatképpen az Istennek ?

2. S ha a boldog Isten Anyjára vetjük tekintetünket, nem látjuk-e meg egész lényén azt a hálás köszönetet Istennel szemben, hogy bár anyává lett, szüzességét Isten szeplőtelenül megtartotta. Mennyire meg kell becsülni és őrizni ezt a nagy kincset, melyet a Szüzanya annyira értékelt! S azután egész lelke egy felajánlás volt. Felajánlotta isteni Szülöttét az Atyának, odaadta a vi-

lágért és miérettünk. Fogadjuk há-
lás szívvvel e nagy ajándékot kezei-
ből, szeressük, dédelgessük és hasz-
náljuk fel javunkra.

3. De forduljunk Isten angyalai
felé is. Az apostol azt mondja: És
imádják Őt az Isten minden angya-
lai. (Zsid. 1. 6.) Hogyne sereglettek
volna köréje az isteni Gyermekek
az ég minden angyalai, hogy meg-
csodálják kiüresedését, szegénysé-
gét? Pedig Krisztus nem ömiattuk,
hanem mi miattuk lett emberré. Mi-
csoda kötelesség hárul ebből reánk;
nemcsak csodálnunk kell ezt a ki-
üresedését, hanem követnünk is.

31. ELMÉLKEDÉS.

December 27.

1. Krisztus születését először a
pásztoroknak hirdették az angyalok.
Mert ezt mondja az Írás: Pásztorok
valának azon tartományban, virraszt-
ván és mint örök éjjel vigyázván az
ő nyájoknál: és íme az Úr angyala

megállta mellettök. (Lk. 2, 8. 9.) Krisztus legelőször az egyszerű, alázatos pásztoroknak nyilatkoztatja ki magát, a virrasztóknak, a nyájukat őrzőknek. Virrasztók, mert lesték a jócselekedet alkalmát, őrzők, mert szenvedélyeik és indulataik felett örködtek. Csakis ilyeneknek nyilatkoztatja ki magát az Isten. Ilyen vagy-e?

2. S mit mond tovább az Írás? És az Isten fényessége körül ragyogá őket és megfélemlének nagy félelemmel. (Lk. 2, 9.) A fény és az Isten felségének az ismerete bizonyos szent félelmet és tiszteletet kelt a lélekben. Honnan van tehát, hogy áhítagyakorlatainkban oly parányi tisztelettel vagyunk Isten iránt? Onnan, hogy kicsi bennünk a fény és világosság és nincs fenséges megbecsülés bennünk az Isten és az isteni dolgok iránt. Ha megbecsülnénk, úgy tiszteletet is nyernénk.

3. A pásztorok megfélemedtek. Az angyalnak tehát szólania kellett. Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek nek-

tek, amely leszen minden népnek, mert ma született nektek az Üdvözítő. (Lk. 2, 10. 11.) Ime az angyalok örvendenek a mi javunkon. Nekünk is örülnünk kell más javán. Örömet hirdet nekünk. Azért öröm ez, mert megszületett a Megváltó, a mi Megváltónk, ma született meg nekünk a mi Megváltónk. Igen, Megváltónk, de közreműködésünk nélkül mégsem üdvözít minket. Ez az üdvözülés feltétele.

32. ELMÉLKEDÉS.

December 28.

1. Az angyal a pásztoroknak a népek Üdvözítőjét hirdette s a jel, melyről felismerhetik, ugyancsak közönséges volt. És ez lesz nektek a jel: Találtok egy gyermeket pólyákba takarva és jászolyba fektetve. (Lk. 2, 12.) Istenre ugyanis csakis az alázatosságban és a földiek megvevésében találhatunk. Ezeket válasszuk tehát, hogy Krisztust inkább követ-

hessük, ámbár Isten dicsősége semmi-vel sem lenne kisebb a jó módban és megtiszteltetésben sem.

2. Mivel az Istennek Fia ennyire kiüresítette magát, Isten őt az angyalok útján tisztelte meg. Mert miként az Írás mondja: És azonnal mennyei sereg sokasága jöve az angyalhoz, dicsérvén Istent. (Lk. 2, 13.) Így van ez. Mennél kevesebb gondot fordítunk magunkra, annál nagyobb gondja van reánk az Istennek. A földi élvezeteket, vigaszokat elhagyva mennyieket kapunk helyükbe. Ugyan mit dicsőíthettek az angyalok ebben a kisdobban? A kisdob bölcsességét, az ártatlan csöppség hatalmát, a lenézettnek a dicsőségét. Bíz magadat Istenre. Isten kikeresi és kinyilvánítja, amik elrejtve vannak.

3. Egyedül Istent illeti meg minden dicsőség, nem minket. Azért az angyalok is így énekeltek: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békeség a jó akaratú embereknek. (Lk. 2, 14.) Mihelyt magunknak akar-

juk a dicsőséget, Isten megszegyenít minket, mert azt tőle tulajdonítanánk el. Pedig de sokszor megtettük már. Adjuk vissza, ami nem a mienk. Azután békeséget hirdetnek a jó akaratú embereknek. A jó akarat minden jónak és belső békének kezdete. De legyen ez a jó akarat egyenes, igazságokon alapuló, készséges, eltökélt és buzgó. Ha magadba szállsz, magad is belátod ennek az igazságát. Ezt a jó akaratot keltsd fel magadban és tartsd meg, őrizd meg drága kincsként.

33. ELMÉLKEDÉS.

December 29.

1. Az Istent dicsőítő angyalok magukra hagyták a pásztorokat. S azt mondja az evangélium, hogy ekkor: A pásztorok szólának egymáshoz. (Lk. 2, 15.) Ugyan miről beszélgettek? Arról, amit az angyalok énekeltek. Nem felejtették el azonnal az ő éneket, szavaikat. Nem mint mi, akik

az elmélkedési óra végével többé alig gondolunk a nyert megvilágosításokra, elhatározásokra. Pedig sokszor kellene magunkban erről beszélgetni, míg alkalom nyílik azok megvalósítására.

2. Azután tette szánták el magukat: Menjünk el Bethlehembe. (Lk. 2; 15.) Az elbeszélgetés az eseményekről nem elégítette ki őket. Látni is akarták a csodát. Nekünk is nem elég meghallanunk a jó tanítást, utasítást, hanem tovább kell mennünk, a tökéletlenségből az erény útjára kell lépnünk s az erények útján a magasabb fokra kell törekednünk.

3. Mert így buzdították egymást: És lássuk meg a dolgot, melyet az Úr jelentett nekünk. (Lk. 2, 15.) Meg akarták tapasztalni, amit hallottak. Oh, mennyi mindent megmutatott nekünk a bennünk szóló Isten! Miért nem tapasztaljuk is meg? Hiszen így mintegy kárba vezett Isten fáradtsága s belőle mi hasznunk sincs. Hol volnánk, ha eddig megtettük volna!

Csak akadályai voltunk ennek, legyenek egyszer már elősegítői.

34. ELMÉLKEDÉS.

December 30.

1. A pásztorok siettek az Úr jászolyához: És elmenének sietve. (Lk. 2, 16.) Nem angyali parancsra, hanem mert úgy érezték, hogy Istennek kedves dolgot művelnek, ha sietve mennek és a nagy vágy is lelkesítette őket. Ne feledd, az Isten felvilágosító kegyelme és elhatározásunk sietést követel, meg kell ragadnunk a legelső kínálkozó alkalmat. Ha a vágyunk igazi, így is teszünk. Elmélkedéseinkben ezt mindig fel kell keltenuk.

2. Ugyan micsoda érzelmek töltötték el őket, láttára a nagy csodának! Mert mit találtak ott? És találák Máriát és Józsefet és a jászolyban fekvő Kisdedet. (Lk. 2, 16.) Mennyire örvendeztek, milyen hódolatosan leborultak, mennyire álmétkodtak, mennyire dicsőítették a Kis-

dedet! Nem csoda ez, mert az angyal felvilágosítását siettek megtagasztalni. Ha igyekezünk tettere váltani eltökéléseinket, hamarosan reátalálunk Jézusra vagy az ő segítő erejére. Miért nem így cselekedtünk eddig?

3. Eddig csak az angyal szavát hallották, ismeretük még nem volt teljes. De amikor meglátták a valót, meg is ismerték: Látván pedig valónak érték a dolgot, amely nekik e gyermek felől mondatott vala. (Lk. 2, 17.) Tapasztalatból tanuljuk meg az erényt. Hallottuk a bensőnkben hozzánk szóló Istent elmélkedéseinkben? Ez csak még a tudás kezdete. Lépünk a cselekvés terére és teljes lesz az ismeretünk. Mert nem így cselekedtünk eddig, azért maradtunk el annyira a szentek tudományában.

35. ELMÉLKEDÉS.

December 31.

1. Az elmélkedő Szüzanyát szebben már nem jellemezhetette volna az evan-

gélista, mint amikor ezt írja róla: Mária pedig magában tartja vala mindez igéket, szívében forgatván. (Lk. 2, 19.) Nem tudta felejteni a dicséretet, amit a pásztorok Krisztusról mondtak. Bár mi is megtartanánk elménkben, amit Isten mond nekünk! Semmit el nem felejtett abból. Nekünk is minden felvilágosító Isten-kegyelmet valóra kellene váltanuk. A szívében forgatta. Bár mi is gyakrabban elménkbe idéznénk Isten szavait és megragadnánk a kellő alkalmat teljesítésükre.

2 A pásztorok lelke teljesen eltelt Isten dicsőítésével s miután a Gyermekek Jézustól távoztak, ezt a fenséges érzést magukkal vitték munkakörükbe is. Mily boldog ember, aki elmélkedései után a foglalkozásához is elviszi a fenséges indulatokat, érzéseket. Mily szerencsétlen, aki nem így tesz. Mennyit veszít ezzel.

3. A pásztorok visszatérnek dicsőítvén az Istent mindazokért, amiket hallottak és láttak. (Lk. 2, 20.) Mondja

az Írás. Mindenben dicsőítették az Istent. Mi is csak akkor dicsőítjük Istent, amikor megteesszük azt, amit Isten sugallt nekünk. Nem is szabad azért egyetlen kínálkozó alkalmat sem elmulasztanunk, hogy sugallatának megfeleljünk. Alkalom ezerkínálkozik, csak figyeljünk rájuk és a hasznunkra válnak; de ha nem törődünk velük, sokat elmulasztunk és csak a magunk kárára.

36. ELMÉLKEDÉS.

Január 1.

1. Mint jól tudjuk, Istennek Fiát nem kötik az embereknek adott törvények, mert azokat Isten a bűnök eltörlésére adta, ő pedig emberi testben nem követhetett el bűnt. De azért, mert mindenben hasonlónak lett hozzánk, a bűnt kivéve, azért nem akart kivétel lenni a törvény alól, ha szigorú és terhes volt is az. Ezért történt, amiről az evangélium megemlékezik: Minek utána eltelt a

nyolcadnap, hogy körülmetéltessék a gyermek. (Lk. 2, 21.) Oh, mi milyen könnyen túltesszük magunkat a könnyen megtartható parancsokon is; s mennyire kitérünk a nehezebbek elől! Ez már igazán nem követése a Krisztusnak. Még a legnehezebbeket is vállalnunk kell, ha látjuk, hogy ez az Isten akarata.

2. Hasonlóképpen a szentséges Szűz is Isten akaratát felismerve átadta a gyermekét, hogy a törvénynek eleget tegyenek, pedig nagyon, de nagyon szerette őt és jól tudta, hogy ez fájdalom nélkül nem történhetik meg. Nincs ott helye az érzékenységnek, ahol Isten akaratát felismertük. Ne törődjünk azzal sem ilyenkor, hogy embertársunk megsértődik. Isten parancsa az első. Mindkettőre nem lehetünk figyelemmel. S melyikre figyeltünk eddig?

3. Az ártatlan nyolc napos csöppség, Krisztus már szenved. Mivel eszének teljes birtokában volt, előre látta ezt, de mégis a törvény köve-

telésének akart eleget tenni! Mily messze állunk mi ebben a tekintetben Krisztustól! Milyen gonddal igyekezzünk elkerülni azokat amik megszégyenülésünkre és fájdalomunkra lennének! Tovább ez így nem tarthat; Jézus bensőségesebb követésére kell törekednünk.

37. ELMÉLKEDÉS.

Január 2.

1. Ugyan mi volt az oka annak, hogy Krisztus magát körülmetéltetni akarta? Több oka volt ennek. Mindenekelőtt bebizonyította ezzel, hogy valóságos, emberi fájdalomnak alávetett teste van. De azért ez a test imádandó, mert az Istenember teste. De tanít is ez minket valamire. Arra, hogy az erény nem lehet csak látzat, hanem igaz valóság. S hogy igaz valóság, az az önmegtagadásban, szenvedésben nyilvánul meg.

2. Azután Ábrahám fiának akarta ezzel magát vallani, mert ezt a tör-

vényt Ábrahám kapta. Hogy ez fájdalom és kellemetlenség nélkül nem lehet, azzal mitsem törődött. Nem is lelki ember, még kevésbé szerzetes, ki az önsanyargatás éles kését nem használja. Kit a szégyen vagy fájdalom félelme letérít a jámborság, a fogadalmak útjáról. Ne tegyünk így ezután.

3. De meg tudtukra akarta adni azt a nagy szeretetet is, mely őt irántunk már csecsemő korában eltöltötte. A szeretetnek legfenségebb bizonyítéka: szenvedni azért, akit szeretünk. Hol a mi viszonz szeretetünk? Szenvédünk-e Istenért? Vágyakozunk-e, készek vagyunk-e nehéz dolgokat is véghezvinni Istenért? Készségesen és örömet fogadjuk-e a szenvedés önként adódó vagy kötelességből származó alkalmait Istenért? Pedig csakis ezekkel tanúsíthatjuk Isten iránt való szeretetünket.

38. ELMÉLKEDÉS.

Január 3.

1. Krisztus már gyermekkorában példát adott nekünk az erényekre. Íme, mily engedelmes volt körülméltetésekor. Őt a törvény nem kötelezte, de azért mégis teljesítette. A körülméltetés szertartása egyúttal jelezte, hogy a zsidóknak adott törvénynek minden egyes parancsát magára kötelezőnek ismeri el, bár terhes volt az. Milyen nehéz igát öltött magára érettünk az Úr Jézus! Illik, hogy mi az egyház parancsai, a szerzet szabályai ellen küzdjünk, pedig ezek könnyebbek? Hiszen csakis a mi lelki hasznunkat célozzák azok. Hogy a szerzetes élet szabályai s a lelki élet nem köteleznek halálos bűn terhe alatt? Annál édesebb csak ez az iga. Rajta, tedd a nyakadba!

2. S milyen alázatos volt. Isten az eredeti bűn miatt rendelte el a körülméltélést, s aki azt felvette, az az eredeti bűnben való lételét is

elismerte. De Krisztus sem nem vétkezett, sem nem vétkezhetett, mégis felvette magára a bűn jelvényét, oh micsoda alázatosság az én gögősségemmel szemben! Mert én valóban bűnös vagyok, de nem akarok annak látszani. De ezentúl inkább szégyenkezem, mintsem, hogy másnak lássanak, mint aminő valóban vagyok.

3. Krisztus körülmetélése elárulta az Ő irántunk való nagy szeretetét is. Íme már nyolcadik napon siet megsebesülni érettünk. Az a szeretet, mely irántam Őt eltöltötte, nem dicsőséget, nem gyönyöröket, hanem sebeket, vért követelt tőle már csecsemő korában. Istenem, de későn ébredtem a te megszeretésedre! De legalább most igazán szeretnélek! Mert úgy érzem, nagyon langyos az én szeretetem Irántad, nem tesznek afelől tanuságot a nagy és terhes munkák, hiszen menekülök előlük.

39. ELMÉLKEDÉS.

Január 4.

1. Isten a megalázódáskor magasztalja fel az embert, amikor az Úr Jézus körülmetélni hagyta magát és ezzel magára vette a bűn jelét és a legmélyebben megalázta magát; akkor magasztalta fel őt az Isten, mert dicsőséges nevet adott neki, mely minden név fölött vagyon. Hivaték az ő neve Jézusnak. (Lk. 2, 21.) Te is Jézus Krisztusról vagy elnevezve, krisztianus, keresztény vagy, sőt talán Jézus jegyese is. Ne feledd, ez tőled alázatosságot kíván.

2. Jézus vére ontásakor kapta e nevet. Hogy jó keresztények vagy szerzetesek legyünk, ahhoz áldozatot kell hoznunk. Nem baj, ha verejtékezünk is, ha szívünk vérzik is, mert fáradságos a jámbor élet, mert sok gúny, gáncs ér, amikor egyedül Istenért élünk, csakis az ő kedvét keressük; ha emiatt ütlegetek, börtönt, bitófát is kapunk, mert ezek

mutatják meg igazán azt, hogy Jézus nevére méltók vagyunk.

3. Mert a keresztény név, mert az, hogy Jézusról vagyunk elnevezve, nagy kötelességet ró ránk. Nyiltan, félelem nélkül kell hitünkről vallomást tenni. Nem szabad ismerni a megalkuvást. Vallásos gyakorlatainkat, a kötelezőket, emberi tekintetből elhagynunk nem szabad; a nem kötelezőkre nézve a bölcs belátás a mérvadó. Áll ez a szerzetesi szabályokra is. Aki szerzetének szabályait nem becsüli, meg nem tartja, nem méltó a szerzetes névre.

40. ELMÉLKEDÉS.

Január 5.

1. Jézus név Megváltót, Üdvözítőt, szabadítót jelent. Azért kapta ezt a nevet Istennek emberré lett Fia, mert mint az evangéliumban olvassuk: Mert Ő szabadítja meg népét. (Mt. 1, 21.) Jézust vallod vezérednek? Mentsd meg elsősorban

a magad lelkét; azután buzgólkodjál, hogy imádsággal, papi ténykedéssel, jó példával, kedves rábeszéléssel mások lelkét is üdvösségre juttasd.

2. Szent Pál azt mondja, hogy a bűnös még arra is méltatlan, hogy Jézus nevét ajkaira vegye: Távozzék a gonosztól minden, ki az Úr nevét nevezi. (Tim. II. 2, 19.) S az emberek Jézus nevét káromlólag emlegetik; bünt-bűnre halmoznak és még azt merik mondani, hogy ők Jézus Krisztus hívei, tanítványai. Óriási elvakultság! Ez a név megköveteli tőlünk, hogy soha semmi, a legcsekélyebb bünt se kövessük el szándékosan. Van mit találnunk e tekintetben, van okunk a bánatra és erősfogadásra.

3. Sőt tovább megy Szent Pál. Azt követeli, hogy mindent Jézus nevében tegyünk: Amit cselekedtek szóval vagy tettel, mindent a mi Urunk Jézus Krisztus nevében tegyetek. (Kol. 3, 17.) Tehát minden

cselekedetünknek, szavunknak Jézus dicsőségére kell irányulnia; Jézus nevével kezdjük, folytassuk és végezzük minden munkánkat. Legyenek azok Isten nagyobb dicsőségére. Mást keresni, munkánk értékének elvesztése. Vizsgáljuk meg e tekintetben jól lelkiismeretünket s ehhez képest féljünk, bánkódjunk, vagy örvendezzünk és szeressünk.

41. ELMÉLKEDÉS.

Január 6. — Vízkereszt.

1. Istennek útjai kifürkészhetetlenek. Amikor isteni Fia megszületett a világra, ezt a nagy eseményt egyszerre kijelentette a zsidó népnek is, meg az Istent kereső pogányoknak is. A zsidókhöz angyalok útján szólott, de nem így a pogányokhoz. Mert így olvassuk: Mikor tehát született Jézus . . . íme, bölcsek jövének napkeletről (Mt. 2, 1.) és csillag volt a vezetőjük. Mekkora az Istennek jósága! Senkit sem akar kizárni

a kegyelméből, bármily érdemetlen is arra, bármennyire is küzd ellene. Hisz magunkon is tapasztalhattuk ezt, csak vissza kell gondolnunk előző életünkre, oh hogy üldözött szinte minket Isten az ő kegyelmeivel! Van miért bánkódnunk, hálát adnunk. De el is kell magunkat egyszer már tőkél-nünk Isten hív szolgálatára, s ehhez kérnünk kell az Ő szent kegyelmét.

2. A napkeleti bölcsek lelken-dezve mondogatták: Láttuk csillagát. (Mt. 2, 2.) Mert a világ, a pogány világ nagy sötétségben vakoskodott Krisztus születése előtt. De ekkor egyszerre nagy világosság támadott felettünk. De ez az isteni fény el-árasztja a jámbor keresztények lel-két is. Ez a csillag maga után csá-bít minket és előttünk ragyog, előt-tünk halad, míg csak rá nem talá-lunk a békesség Királyára, az isteni Gyermekre. Hallgattunk-e erre a csillagra? Nyomában jártunk-e? Ha igen, adjunk hálát, ha nem, szánjuk és bánjuk.

3. Isten az ő kegyelmét az emberekhez szabja. A napkeleti bölcsek a csillagok járását figyelték, azért csillag útján hívta meg őket az isteni Gyermek imadására. Mily végtelen kedves alkalmazkodás ez az emberi gyengeséghez! Isten kegyelme nélkül soha nem juthatunk el Istenhez. Ezért mindig kell imádkoznunk. A teremtmények révén kell Istenhez, a teremtőhöz felemelkednünk. Lépcsők ezek, de Istenhez vezetnek. S azt se felejtsük soha, hogy csakis akkor tudunk embertársaink között eredményesen működni, ha kitapasztaltuk azok természetes hajlamát. Erőszakkal nem lehet lelkeket megnyerni.

42. ELMÉLKEDÉS.

Január 7.

1. A napkeleti bölcsek látván a különös csillagot, Krisztus imadására útrakeltek. De nemcsak ők látták azt a csillagot. S íme csak hárman mentek utána. Valóban igaz, amit

az Úr Jézus később hirdetett: Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak. (Mt. 20, 16.) Isten minden kegyelme ilyen hívó csillagfény a lelkünkben. S hányan követik azt? S hányat követünk mi is? Bánjuk meg hanyagságunkat, féljünk attól, hogy már többet nem kapunk, imádkozzunk, hogy mennél többet kapjunk és keresztényi, szerzetesi hivatásunkat biztosítsuk jócselekedeteink útján.

2. A kegyelem ugyan mindenható is lehet, de Isten legtöbbször a mi közreműködésünket is megköveteli. Hogy a napkeleti bölcsek a csillagot meglátták, ez Isten adománya volt; de hogy el is indultak a Kisdéd imádására, ez már az ő művük is volt. Nem sokra megyünk a kegyelemmel, ha nem működünk vele közre. Ne legyen bennünk üres, eredménytelen az isteni kegyelem. Isten ments, hogy csak egyet is elhanyagoljunk, mert nem tudjuk soha, nem Isten utolsó kegyelme-e az.

3. A kegyelem hívó szavára azonnal engedelmeskednünk kell. Így tettek a napkeleti bölcsek is. Láttuk — mondották — eljöttünk. (Mt. 2, 2.) Semmit sem késedelmeskedtek. Nem tartotta vissza őket mások példája, akik a házi gondok, rokoni kapcsolatok, saját kényelmük miatt visszamaradtak. Az égi fény nem sokáig világít lelkünkben, addig kell követnünk, amíg el nem tűnik. El kell szakítani a földi érzelmek kötelékeit.

43. ELMÉLKEDÉS.

Január 8.

1. A napkeleti bölcsekre nem kis feladatot rótt ez az utazás. Jól tudták, hogy fáradságos út áll előttük, dacolniuk kell az időjárás szeszélyeivel, az út nehézségével: sőt tán még a valóságnál is nehezebbnek gondolták ezt az utazást, mégis elindultak. Micsoda nemes viselkedés! Akik Istenhez akarnak eljutni, azok mindenkor reászorulnak e nemes el-

határozásra; mert ez az út soha sincs nehézségek és kellemetlenségek híján. Legyünk azért erősek, legyünk kitartók, bízunk Isten segédelmében és nemes elszántsággal lépünk erre az útra.

2. Csodálatos elindulás. Csak a csillagot látták s már is útra indultak. Hogy merre, hová visz útjuk, azt nem tudták, de nem is törődtek vele. Rendületlenül és nemesen Isten vezetésére bízták magukat. Ekkora bizodalom megérdemelte, hogy a csillag legyen útmutatójuk, vezérük. Hányszor csak azért nem fogunk valamihez, mert nem tudjuk, lesz-e eredménye fáradságunknak! Pedig mihelyt érezzük, hogy Isten akarata valami, nem szabad késlekednünk, nyugtalankodnunk, mert bízunk kell abban, hogy aki megadta nekünk az akarást, megadja a teljesítést is.

3. De ne véljük, hogy a napkeleti bölcsek útközben talán gondolkodóba estek volna. Hiszen előttük járt a nagy csoda, a rendkívüli csil-

lag. Szívük ezért hálát zengett, a kellemetlenségeket észre sem vették, a vágy, hogy a Kisdedet lássák, egész valójukat eltöltötte, alig várták, hogy rátaláljanak. Sajnos, mi annyi égi fény dacára sem vágyakozunk arra, hogy feltaláljuk és lássuk, imádjuk Krisztust. Adjunk hálát a kegyelmekért, kérjünk többet, hatóságabbakat, de azután kövessük is e fénysugarakat.

44. ELMÉLKEDÉS.

Január 9.

1. Amikor Jeruzsálembe értek a napkeleti bölcsek, a csillag eltűnt előlük, azért kénytelenek voltak az emberek segítségét igénybe venni. Azért betértek Heródeshez, a zsidók királyához és megkérdezték tőle: Hol vagyon, aki megszületett, a zsidók királya? (Mt. 2, 2.) Miért tűnhetett el a csillag éppen itt? Talán azért, hogy állhatatosságukat megpróbálja az Isten. De még inkább

azért, hogy az Írás tanubizonyságát hallják a Gyermekek felől. Isten a szenteket gyakran kemény próbának teszi ki. Megvonja tőlük a lelki vigasztalásokat és lelki szárazságot bocsát reájuk. Nem szabad ezért megrettennünk. Íme a napkeleti bölcsék sem estek kétségbe, hanem bementek Jeruzsálembe, eltelve azzal a reménnyel, hogy Isten itt majd útbaigazítást ad nekik. Ilyenkor forduljunk az Íráshoz és lelkünk egyensúlya helyreáll.

2. Megkapó a napkeleti bölcsék nyílt és bátor fellépése Jeruzsálemben. Egyenesen a királyhoz mennek. Ettől az uralmára féltékeny Heródesről kérdezősködnek a zsidók most született új királya felől. Halálos veszedelem fenyegette őket, de élő volt a hitük és lángoló a vágyuk, ez elűzte a halálveszedelem félelmét. Mennyire szégyelnünk kell magunkat! A félelemnek már pusztá árnyéka is visszatart minket attól, hogy Istenért nagyobbra vállal-

kozzunk és abbahagyatja velünk a már megkezdettét. Ne csak szégyenkezzünk emiatt, hanem javuljunk is meg.

3. Mint az evangélista leírja, a napkeleti bölcsek kérdezősködése nagy felháborodást keltett: Hallván pedig ezt Heródes, megháborodék és vele egész Jeruzsálem (Mt. 2, 3.) A király féltette trónusát; a nép meg vele tartott, hogy meg ne sértse királyát. Lám, egyetlen földies indulat mekkora felfordulást okozhat, mennyire elrabolhatja a lélek békéjét. Lelki békét kívánsz? Akkor el onét a rendetlen indulatokkal.

45. ELMÉLKEDÉS.

Január 10

1. Csodálatos Istennek gondviselése. A rosszakarató Heródes király és a gonoszlelkületű írástudók és papok szolgálnak felvilágosítással a napkeleti bölcseknek. Mert Heródes: Összegyűjtven mind a papi fe-

jedelmeket és a nép írástudóit, (Mt. 2, 4.) tőlük akarta megtudni, hogy a felkent, a Krisztus hol született? Ezt az isteni gondviselést mindenütt feltaláljuk; dicsérvük és magasztaljuk érte Istent. Isten akaratára vagyunk kíváncsiak? Ott vannak Isten szolgálói a papok és előljárók, ők megmondják nekünk. Ne törődjünk azzal, hogy bűnösök ők is, mert azért Isten nem engedi meg, hogy tévedjenek abban, amit Ő kíván tőlünk.

2. Oh mily gonoszul kérdezősködnék sokan. Lelkükben már is kegyetlenségről gondolkoznak, de a kérdést jámbor külsővel teszik fel, gonosz a szívük, de szenteknek akarnak látszani. Így tett Heródes is. Tudakozódék vala tőlük, hol kell születnie a Krisztusnak. (Mt. 2. 4.) Ne engedjük, hogy a szenvedélyek uralkodjanak felettünk. Hisz nem egyszer erénynek hazudjuk magunk előtt, amit pedig szenvedélynek hódolva teszünk, buzgóságnak mond-

juk azt, amire a harag, elkeseredés indít minket.

3. Az írástudók őszintén válaszoltak Heródes kérdésére. Azok pedig mondák neki: Juda Betlehemében. (Mt. 2, 5.) Az Írásból tudták, más nem mondhattak; a napkeleti bölcseket felvilágosították, de arra már nem gondoltak, sokkal gögösebbek voltak, hogy a tőlük nem messze lévő Jézust maguk is felkeressék. Micsoda hálátlanság! Oh mennyit hallunk és tudunk mi is Jézus felől és mégis, pedig így eljuthatnánk hozzá, egy lépést sem teszünk, csak kárunkra van az a tudás, amit tenni már nem akarunk.

46. ELMÉLKEDÉS.

Január 11.

1. Heródes nem elégedett meg az írástudók feleletével, ő többet akart tudni, mert gonoszban törte a fejét. Mit tett tehát? Akkor Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmasan

megtudá tőlük a nekik megjelent csillag idejét. (Mt. 2, 7.) Akarta tudni, hogy mennyi idős az a Gyermeke, hogy azután a vele egykorúakat mind megölesse s köztük az új királyt is meggyilkolja, azért igen körülményesen, szorgalmasan kikérdezte őket. Csodálatos! A gonoszság fiai gonosz céljuk elérésére minden eszközt megragadnak, csak éppen mi nem tesszük ezt, hogy szent célunkat elérjük.

2. Amikor már mindent megtudott Heródes, végtelenül kedvesen bocsátotta őket útjukra. Menjetek: kérdezzétek szorgalmasan a gyermek felől és ha megtaláljátok, izenjétek meg nekem. (Mt. 2, 8.) Heródes mindig tovább haladt a gonoszság útján. Most már a napkeleti bölcseket is eszközül akarta felhasználni. Ilyenek a féktelen szenvedélyek, természetük, hogy mindig mélyebbre rántsanak minket. Elég ok ez arra, hogy szenvedélyeinket mennél előbb megfékezzük, mert

olyanok azok, mint a megvadult lovak, elragadnak minket. Ilyenkor el kell vágnunk a gyepelőt és istrángot, hogy halálunkat ne okozzák.

3. Heródes a napkeleti bölcsek bizalmát is meg akarta szerezni, azért így szólt hozzájuk: Hogy én is elmenvén, imádjam őt. (Mt. 2, 8.) Mekkora hazugság! Hisz nem erre gondolt, hanem a gyilkosságra, félt a Gyermektől, hogy országát elveszi tőle s hogy az ő földi királysága fennálljon, lelkében kimondotta Krisztus felett a halálos ítéletet. Rettenetes gonoszság! Ha mi is így tennénk, halált kiáltanánk az önszeretetre és rossz kívánságokra, indulatokra, csak hogy biztosítsuk magunknak a mennyek országát! Mert egyszerre ezek is, meg a mennyek országa is nem lehetnek, míg az élő Krisztus a földi országgal és élő Heródessel még megférhetnek.

47. ELMÉLKEDÉS.

Január 12.

1. A napkeleti bölcsek a Heródestől nyert felvilágosítás után tovább mentek, hogy megkeressék az Úr Krisztust, mint olvassuk: Kik meghallgatván a királyt, elmenének. (Mt. 2, 9.) Micsoda Istenkeresés ez! Milyen rendíthetetlen kitartás! Milyen időt nem vesztegetés! Mert csak addig maradtak Jeruzsálemben, amíg megtudták, hogy hol született Krisztus és azután késedelem nélkül útra keltek, nem érdekelte őket a város és nevezetességei, csak egy: a Krisztus. Az erények útján így kell előrehaladnunk, ha ide-oda tekintgetünk, a teremtmények érdekelnek, csak lassan haladunk. Nincs ott komoly akarat, hol lagymatagon akarnak.

2. Ez a szent kitartás nem maradhatott jutalom nélkül. Mert: És íme a csillag, amelyet láttak vala napkeleten, előttük méne. (Mt. 2, 9.)

Amikor a csillag eltűnt, nem zúgóldtak, a reményüket nem veszítették azért el, az utat rendületlenül tovább folytatták. Most a csillag új feltűnésével vigasztalta meg őket az Isten. Lám, mily jóságos az Isten azok iránt, akik a lelki elhagyatottság idején sem hagyják félben az erények útján való előrehaladást. Miért búslakodunk azért, hogy semmiféle lelki vigasztalást nem érzünk? Tűrjük békén és reméljük. Isten nem hagy el minket végképpen, csak reá bízunk magunkat.

3. A napkeleti bölcsek végtére mégis csak célhoz értek. Mert a csillag ismét vezette őket a célig: Mígnem oda eljutván, megállapodék a hely fölött, ahol a gyermek vala. (Mt. 2, 9.) Istent keresték, el is vezette őket eléje a csillag; de egyszerű helyen találták meg őt, közönséges gyermek alakjában leltek reá. A gondolataink is ilyen vezérlő csillagok. Ha utunk vége hiúság, önbecsülés, hamisak azok; de ha

lemondás és önmegvetés, akkor Isten küldöttei. Csakis ezeket a csillagokat kövesd és elvezetnek téged Istenhez.

Első hét vízkereszt után.

48. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az evangélista azt mondja, hogy a napkeleti bölcseket a csillag egy házig vezette s ott megállott. A napkeleti bölcsek ekkor beléptek a házba: És bemenvén a házba, megtalálták a gyermeket anyjával, Máriával. (Mt. 2, 11.) Valami előkelő hely ez sem lehetett, de a fejedelmi személyek nem riadtak vissza a szegénység láttára, sem nem ütköztek meg a kisdéd gyámoltalanságán, mert Isten felvilágosította őket, hogy a Gyermek Istennek fia. Oh boldog bölcsek! Ne is irtózzunk mi se a szegénységtől és lenézéstől. Ha Isten

Fia nem átallott szegény és gyámoltalan lenni érettünk, hogyan találhatnánk reá a dicsőség és rátartás közepette? Nemde magunkba kell szállanunk, bánkódnunk, s azután a megtalálása után vágyakoznunk és esedeznünk?

2. Hogy a napkeleti bölcseknek milyen mély volt a hitük, azt megmutatta a viselkedésük. És leborulván, imádák őt. (Mt. 2, 11.) Nemcsak testileg borultak le előtte, hanem lelkileg is, mert imádták őt, a minden jó adóját az ő Istenüket. Ha Istent valóban felismernénk, ez az ismeret az imádást váltaná ki bennünk. Ha nincs bennünk ily fenséges érzés a lélek leborulása, a magunk semmiségének átérzése, akkor még nem egészen ismerjük Istent.

3. Ebben a leborulásban és imádásban a hála nyilvánult meg a világ Megváltója iránt, hogy eljött az embereket megváltani; a hála, azért, hogy csillaga útján ide vezérelte őket; a hála, hogy legkisebb s leg-

hálátlanabb teremtményeiért örök áldozatul hozta önmagát. Töltsenek el minket is ezek az érzelmek és viszonzásul legyünk készek érette bármily nehéz áldozatra.

49. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A napkeleti bölcsek nem jöttek üres kézzel Jézus elé. Az Írás így szól: És megnyitván kincseiket, ajándékokat adának neki, aranyat, tömjént és mirhát. (Mt. 2, 11.) A hit cselekedetekben nyilvánul. Ők a legdrágábbat adták a Gyermekeknek, mert nem az ajándék nagysága, hanem az ajándékok jelentősége tette azokat legdrágábbá. Az arannyal szeretetük nemességét; a tömjénnel égő áhítatukat, a mirhával lemondásukat önmagukról s kényelmük-ről adták neki. Hogy hiszünk, azt cselekedeteinkkel kell bebizonyítani. Adjuk mi is oda Jézusnak szeretetünket, áhítatunkat, lemondásunkat

és ajándékba adjuk, amit nem szabad többé visszakérni.

2. Az Úr Jézus előtt nagyon kedvesek ezek az ajándékok. Nem a drága értékük miatt, hanem mert élő hittel, áhítattal, alázatos lemondással és szeretettel adták. Mert Isten nem az ajándék nagyságát, értékességét, mennyiségét tekinti, hanem hogy milyen szívvel, érzelmmel adjuk azt neki. Amikor tehát Istennek adunk ajándékot, legfőbb gondunk az érzelmekre legyen.

3. Isten az ő bőkezűségében és jóságában nem engedi magát felülmúlni, azért bőségesen viszonzza is ajándékunkat. Hogy mivel viszonzta a napkeleti bölcsek ajándékát, azt az Írás nem mondja meg; de úgy érezzük, hogy az aranyért nagyobbította bennük a bölcsességet és szeretetet; a tömjénért fenköltebbé tette áhítatukat és imádságukat; a mirháért pedig kegyelmeket adott nekik, hogy mentek maradhassanak a büntől. Isten semmit sem

fogad el tőlünk ingyen. Mennél többet adunk, annál többet kapunk. Parányi, mitsem érő dolgokat nyújtunk neki és értékesekkel viszonozza.

50. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A napkeleti bölcsek a hazatérésről gondolkoztak, vajjon ugyanazon úton menjenek-e haza, vagy más utat válasszanak? Azért Istenhez fordultak felvilágosításért és Isten elküldötte kozzájuk angyalát, hogy megtudják az Ő akaratát. És feleletet vevén álmukban, hogy vissza ne menjenek Heródeshez, más úton térének vissza tartományukba. (Mt. 2, 12.) Íme az isteni Gondviselés kormányozza övéit. Dicsérd és magasztald azt, bízd reá magadat különösen a kétes vagy nehéz dolgokban és bizonyos lehetsz afelől, hogy segítségédre siet.

2. Íme mily készségesen megfo-

gadták az angyal szavát ezek a napkeleti bölcsek! Mit törődtek ők most azzal, hogy ismeretlen, talán hosszabb és terhesebb utat kell választaniok; az se bántotta őket, hogy Heródesnek megígérték, hogy visszajövet ismét betérnek hozzá; mert Isten másképpen rendelkezett. Amikor Isten vagy az előljárók parancsolnak valamit, ne törödjünk tekintélyünkkel, vessük félre az emberi felfogást, a parancs útjain kell haladnunk. A multakat idézd elmédbe e tekintetben, a jövőre nézve határozd el magadat.

3. Amikor a napkelet bölcsek Jézust keresték, Jeruzsálemből szemük előtt eltűnt a csillag. Heródes udvarába kerültek és ígéretet kellett tenniök, hogy hazamenet is betérnek hozzá. Bizony nagy veszély fenyegette őket. Mi történhetett volna, ha tényleg újra betérnek hozzá? A kiállott veszedelmek tegyenek bennünket óvatossá. Ne menjünk vissza oda, ahol már egyszer bűnbe es-

tünk ; az alkalom kerülése egyúttal a bünveszély elhárítása. De hisz ebben már elég tapasztalatunk lehet.

51. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A kisdéd Jézus már csecsemő korában is tanítómesterünk. Példájával sok mindenre megtanít minket, mindenek előtt a világ megvetésére. Később ugyan szóval is felhívott erre minket: Ne szeressétek a világot, (Jn. I, 2, 15.) de most példát adott reá. Titokban, éjszaka születik, fény, pompa nem övezi, az emberek rajongó tömege hiányzik, nem ismeri őt senki. S amikor megszületett, ezt nem a világ fejedelmének, hanem csakis a megvetett sorban levő pásztoroknak adja tudtukra. Ez az igazi elrejtőzés a világ elől. Miért akarunk tehát a nagy nyilvánosság előtt tündökölni? Többet ér ez a szent magány, ez a szent elrejtettség. De ha már fel

kell lépnünk, inkább foglalkozzunk a néppel, mint az előkelőséggel.

2. Jézus megszületik Betlehemben, de a város és környékbeliek egyáltalán nem keresik őt fel. Azután jöttek a napkeleti bölcsek, a jeruzsálemi tudósok adtak nekik útbaigazítást, de azért nem akartak születéséről tudomást venni. A törvény szerint negyven napig nem hagyhatta el az istállót és ez idő alatt csak megvetésben és lenézésben volt része még a rokonság részéről is, pedig jogában és módjában állott volna, hogy mindenki tiszteletet tanúsítson vele szemben. Nemde igazi világmegvetés ez? De mi tapsot kívánunk, megbecsülést akarunk. Ugyan melyikünk téved, mi vagy az Istennek fia?

3. A napkeleti bölcsek arannyal is megajándékozták Jézust, s így már nem volt kényszerítve arra, hogy szegényesen, kényelmetlenül éljen, s elérhette volna, hogy minden ember megtisztelje őt, de nem

tette, hagyta, hadd vegyék őt semmibe. Micsoda lemondás, világmegvetés! Soha se is törjük magunkat a megtiszteltetés után, sőt ha kitüntetés előtt állanánk, ne akarjuk azt. Mert eddig igen szorgalmasak voltunk abban, hogy magunknak megbecsülést szerezzünk, vagy azt el ne veszítsük. Nem ezt, hanem a megvettétést kívánja tőlünk Krisztus követése.

52. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A Gyermek Jézus alázatosságra is tanít minket. Az istállóból, a jászolból, a pólyákból folyton felénk hangzik Jézus szava: Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű. (Mt. 11, 29.) Az alázatosság mélyre szállás a magasból, de önként. S íme a végtelen felségű Isten alászállott a földre az égből, emberré lett, a bűnösökhöz hasonló szolgálai alakot öltött magára. Nem

bámulandó leereszkedés-e ez? Micsoda hálával és szeretettel tartozunk ezért Istennek! De mi azért csak akarunk büszkélkedni, pedig por és hamu lévén ugyancsak megillet minket az alázatosság. Gondoljunk erre gyakrabban és majd megalázódik a lelkünk.

2. Jézus kisdéd korában elrejtette isteni fenségét és az ő isteni tökéletességeit. Bölcsesége, dicsősége, mindenhatósága, gazdagsága nem tett fel benne. Ezt a megalázódott Istent nemcsak imádni, bámulni, dicsérni, hálásan említeni kell, hanem követni. Ugyan mit is hántorgatjuk tehetségünket, mivoltunkat? A kegyelmeket jobb elrejtteni az idegenek elől.

3. Az alázatos Jézus szegény, mások szemében kicsinek látszó leányzót választott ki anyjának: nevelő atyja egyszerű két keze után élő famunkás lett; születési helyéül az istállót, bölcsőjéül a jászolt, párnául a szénát választotta. Ne akarjuk

mindenben a jobbat; ne is véljük, hogy az minket méltán megillet. Nézzünk a mi érettünk utolsóvá lett Istenünkre és féreg létünkre piruljunk, szégyenkezzünk előtte.

53. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Azt mondja Szent Pál apostol, hogy Krisztus: Ti érettetek szegénnyé lett. (Kor. II. 8, 9.) Ki lett szegénnyé? Krisztus Jézus, a világ-mindenség Ura, a dicsőség és kincsek kimeríthetetlen forrása; aki bőségesen megad mindent mindenkinek és itt a jászolban alig van valamije. Lám a lakása is viskó. Szinte el kell ennek láttára némulnunk. Oh mily értékes ez a szegénység, melyet Isten olyan nagyra becsült, hogy mivel a mennyben rá nem találhattott, a földre jött megkeresésére. Akarod szorosán követni Jézust? Távolíts el magadtól minden felesleges dolgot.

2. A kisdéd Jézus nemcsak semmiben nem bővelkedett, hanem még a szükségeseknek is híján volt. Pár szegényes pólyaruha volt mindene; bölcső helyett jászolban, vánkos helyett szénán feküdt, fűteni nem tudtak, csak az állatok lehellelte melegítette őt. Bámulj el ekkora szegénységen! Szégyeld magadat a szegény Jézus előtt, hogy hiány szenvedése nélkül kívánsz szegény lenni, s ha előfordul, hogy hiányzik valami, már zúgolódsz, felindulsz. Nem így! A szegény Jézussal örömet kell nélkülöznünk a szükségeseket is.

3. A kiáltó szegénység jele volt az, hogy Jézus nemcsak hiányt szenvedett, hanem amije volt, az is a legszegényesebb volt. Az istálló szelős és hideg, a pólyaruhák ócskák, a jászol kemény, a széna bökös. Ezt látva, fel kell kiáltanunk Szent Bernáttal: Mennél utolsóbb vagy miattam, annál kedvesebb vagy énnekem. A világ javait is szeretni, pedig búcsút vettünk tőlük, a magunk

kényelmét is keresni, meg a szegény Jézust is követni egyszerre nem lehet.

54. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A kisdéd Jézus a megtestesült engedelmesség volt. Azért mondja Szent Pál: Megalázta magát, engedelmes lévén. (Fil. 2, 8.) Engedelmeségből testesült meg, közvetlenül születése előtt engedelmességet tanusított a császári parancs iránt, amikor szülei Názáretből Betlehembe mentek. A királyok Királya engedelmeskedett a földi császár parancsának, az Isten az embernek: az, aki elveszi a világ bűneit, a bűnösnek! Mennyire felmagasztalta Krisztus az engedelmességet! Tudta, hogy ezzel dicsőíti meg Atyját, nem indult fel sem a kegyetlen parancs miatt, sem a fárasztó út miatt. Szereted, nagyra tartod az engedelmeséget? Akkor ne a parancsoló elől-

járó személyét tekintsd, hanem az ő útján parancsoló Istent. Mert minden hatalom Istentől származik.

2. A kiseded Jézus engedelmes volt, pedig nehéz dolgokat rótt ez reá: alázatosságot, végső szegénységet, kellemetlenségeket, kényelmetlenségeket. De jól tudta, hogy az akarat akkor a legjobb, amikor mindenben egyezik Isten akaratával. Ha Istent látnánk előljáróinkban, könnyebben engedelmeskednénk s áldozatul hoznánk akaratunkat, a legnehezebb dolgokat is elvállalnánk.

3. A kiseded Jézus mindenben engedelmeskedett az ő Anyjának; felvehette őt ölébe, visszafektethette a szénára, ide-oda forgathatta, nem ellenkezett Anyjával. Oh mily boldog volt Mária, hogy Jézusával mindezt megtehetette! S milyen boldogok a szülők, az előljárók, amikor gyermekeik, alattvalóik nyomban engedelmeskednek és hagyják magukat mindenre felhasználni. Ez az ő legnagyobb vigaszuk; de Krisz-

tus követésében is főrészt foglal el ilyen engedelmesség.

Második hét vízkereszt után.

55. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az isteni Gyermekek béketűrésre is megtanított minket. Mert szenvedésre képtelen testet is öltethetett volna magára, távoltarthatna volna magától az összes fájdalmakat, kellemetlenségeket; de nem tette, hanem már kisdéd korában részt akart ezekből, bár áttehette volna arra az időre is, amikor már kifejlett teste könnyebben elviselhette volna. Mi azonban annyira szeretjük testünket, hogy minden büntetés elől menekülünk. Pedig elmúlt életünk miatt ugyancsak fel kellene vállalnunk az önsanyargatásokat. Hiszen tudjuk, hogy ez ked-

ves Krisztus szemében, miért halogatjuk ?

2. De sok kellemetlenséget is szenvedett a Kisdéd. Hideget, istállószagot, szűkséget, sebet ; sőt a sok bűn láttára lelki szomorúságot, mert tudta előre, hogy sokakért hiába szenved. És micsoda átérzéssel ! Nemde, beteg a lelked ? Nézd, a te orvosod éretted szenved. Szabad-e a szenvedések előtt megfutamodnod, mikor Istenért kell kiállanod, láttára annak, hogy Isten Fia szinte keresi, hogy szenvedheszen éretted ?

3. Az isteni Gyermekek ártatlanul szenvedett, nem szolgált rá azokra. A szentek béketűrése az ártatlanul szenvedés ; mert a bűnösök bűneikért szenvednek. De elég szégyen, mi sem ártatlanul, sem megérdemelten nem akarunk szenvedni. A szenvedésre ezer alkalom nyílik, de gondolj arra, hogy ezerszeres jutalmát veszed. Ártatlanul szenvedsz ? Ezzel kimutathatod szeretetedet Istennel szemben, mert a szeretet éppen a

nehéz dolgokban nyivánul meg. S azután nem felemelő érzés-e az, hogy így hasonlítsz Jézus Krisztushoz? A tanítvány, ne feledd, nem több a Mesterénél.

56. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. A szeretetnek az áldozat a próbaköve, amikor lemondunk a magunk kényelméről másnak a javára. A kised Jézus remek példát adott az Isten iránt való szeretetre. Mennyi mindent elszenvedett, hogy megdicsőítse az Atyát. Isten megtiszteltetéséért buzgott kis szíve, az emberek bűneit siratta, most csak könnyeket ontott, később vérét is odaadta. A pásztorokat angyal útján magához hívta, majd a napkeleti bölcseket a csillag útján, hogy ismertesse legyen előttük Isten dicsősége. Nem szeretjük Istent, ha nem dolgozunk Istenért. Isten dicsőségét első sorban magunkban mozdítsuk elő

és azután másokban is. Mert méltó arra, hogy egyedül neki adassék meg minden dicsőség.

2. De a kiseded Jézus velünk szemben is kimutatta szeretét. Mert miérettünk, emberekért lett emberré, minden kényelmetlenséget miérettünk szenvedett. Ezért hálásan szeretnünk kell Jézust. A felebaráti szeretet jócselekedetekben mutatkozik meg, amikor jót teszünk embertársainkkal, nem a magunk javára, hanem az ő üdvükre. Meg kell azért ezt a felebaráti szeretetet minden salaktól tisztítanunk, mert Krisztusnak csakis így leszünk a megváltásban segítőtársai.

3. De a kiseded Jézus tovább ment irántunk való szeretetében, mert magára vette a mi összes testi-lelki bajainkat, fájdalmainkat, szomorúságunkat, bánatunkat, elkeseredésünket, büntetéseinket, melyeket igen-igen megérdemeltünk; sőt az elégtételt is bűneinkért, mert erre képtelenek voltunk. Hogyan is mondotta

felőle a próféta? Bágyadtságainkat ő hordozta, fájdalmainkat ő viselte. Ugyan mit adnál orvosodnak, ha éretted betegségedet átvenné? Mit adnál a kezesnek, ki éretted eleget tenne? S te nem tudnád felebarátod hibáit elviselni? Nem tudnál együtt érezni szenvedéseiben?

57. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az igazi önszeretet abban áll, hogy igazi javakat kívánunk magunknak. Nem látszólagosakat, nem hamisakat, hanem örök és marandó javakat. A kisdéd Jézus tanítómesterünk ebben. Nem földi érzéki javakat kívánt magának, hanem Isten dicsőségét. Amint később meg is mondotta: Én nem keresem dicsőségemet, hanem azét, aki engemet küldött. (Jn. 8, 50.) Micsoda más a mi önszeretetünk! Tulajdonképpen öngyűlölet az, mert olyasmiket engedünk meg magunknak, amik Isten-

től eltávolítanak. E tekintetben meg kell javulnunk. Csakis azt keressük, ami Isten dicsőségére irányul, másként gyűlöljük magunkat, másként csak magunknak ártunk.

2. Jézus önszeretete az isteni akarat teljesítésében állott. Mindenkor azokat cselekedte, amik Isten előtt kedvesek voltak, már a jászolban is. Nagyobb jót senki sem kívánhat magának, mint Isten akaratának teljesítését. Ebben soha nem tévedhetünk, így Istennek mindenkor tetszünk. Oh, de mily kevesen gondolnak arra, hogy ezt tegyék! Érzéki vágyaiknak hódolnak inkább. Nem vagy te is ezek között? Ha igen, akkor bánd meg és javulj meg!

3. A kisdéd Jézus a maga iránt való szent szeretetből vezéreltetve vállalta magára a fájdalokat, megáláztatást, szegénységet, megvettést, mert ezekben ragyogott fel Isten jókedve s a világ üdvössége. Érzékeivel mit sem törődött. Így kell magunkat szeretnünk. Nemesen szembe

kell szállnunk érzéseinkkel, szenvedélyeinkkel; fel kell karolnunk a nehéz, megalázó dolgokat, mert ez az Isten akarata. Boldog ember, ki gyermekkorától ezt teszi! De szerencsétlen annak a jövője, aki nem így cselekszik, még pedig állhataatosan!

58. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Mózes törvénye előírta, hogy az elsőszülött fiúgyermeket negyven nap múlva születése után, a templomba kell vinni és Istennek felajánlani. A Boldogságos Szűz sem akart kivétel lenni, bár sem isteni Fiára, sem ő reá ez a törvény nem vonatkozott. Hiszen szűzen szülte isteni gyermekét és az az Istennek fia volt. De mivel az isteni Gyermek alávetette magát a körülmetélés törvényeinek, pedig erre se rá nem szorult, se kötelezve nem volt; dicsőségének tartotta ő is, hogy a tisztulás törvényének alávesse magát,

pedig ez olyan színben állította be őt, mintha nem maradt volna Szűz a szülés után, fia pedig bűnös ember számba jönné. Gyönyörű engedelmesség és alázatosság! Mi Isten előtt valóban bűnösök vagyunk és mégis az emberek előtt ártatlanoknak akarunk látszani. Szégyelhetjük magunkat. Tanulhatunk Jézustól és Máriától.

2. Micsoda érzéssel hagyták el Mária és József az istállót! Mert bár sok szegénységet és kellemetlenséget átéltek abban, de az isteni Gyermekben tömérdek örömük is volt. Az volt minden vigasztalásuk, hogy Jézussal lehettek. Nincs is ereje rajtunk se a magányosságnak, se a kiáltó szegénységnek, se bármi más kellemetlenségnek, ha mi Jézussal vagyunk. Ha nehezünkre esnek ezek, akkor nem vagyunk egyedül Jézussal, akkor a teremtményektől koldulunk vigasztalást, de ezek csak látszólagosak s az igazit mellőzzük. Elhagyjuk az élő vizek forrását és víztartókat ásunk magunknak.

3. Jeruzsálemben menet meglátszott rajtuk a szegénység, a szerénység, de a béketűrésre is volt alkalmuk, mert emiatt lenézték őket és nem adtak nekik szállást. De mi ez? Mindezt felejtette velük Jézus és áhítatos beszélgetésbe merültek. Majd Mária, majd meg József vette karjaira az isteni Gyermeket s a legnagyobb tisztelettel bántak vele. Ilyen érzelmeknek kellene minket is eltölteni, amikor a szent áldozáshoz járulunk.

59. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Annyi bizonyos, hogy a boldogságos Szűzanya kötelezve nem volt a tisztulásra, de reá sem szorult arra. Miért tette meg mégis? Mint Kart-hauzi Szent Dénes mondja, először is engedelmességből, mert mint Lukács evangélista írja: Minek utána érkeztek az ő tisztulásának napjai Mózes törvénye szerint. (Lk. 2, 22.)

Mert a törvényhozót akarta ezzel megtisztelni. Mert az igazán engedelmes többet is megtesz, mint amennyire köteles. Ne csak azt kerüljük, mire halálos bűn terhe alatt kötelezve vagyunk, a bukásra vezet ez. A tökéletlenségeket is kerülnünk kell, a szeretet és alázatos engedelmesség ezt követeli meg tőlünk.

2. Másodszor pedig azért, hogy isteni fiának példáját kövesse, aki szintén nem volt köteles magát körülmetéltetni. Ime miért kell a bocsánatos bűnöket és a szerzetesi szabályok kisebb áthágását kerülnünk. Mert ezzel Krisztus és Mária példáját követjük. Nem tévedhetünk el azon az úton, melyen az Istennek a Fia járt. Bánd meg, hogy eddig nem ezen az úton jártál, félj, ha még most sem azon jársz; de ha igazán szeretsz, ezután azon jársz.

3. Harmadszor azért ment a Szűzanya a tisztulásra, hogy még ragyogó tisztább legyen, mert hisz ragyogó tisztaságát soha homály nem érthette.

Azt mondják a szentatyák ugyanis, hogy amiképpen szüzessége csak nagyobbodott szülésekor, úgy tisztasága is a tisztuláskor. Mennél tisztábbak vagyunk, annál közelebb jutunk Istenhez és e közelség annál tisztábbá tesz minket. Félre tehát minden vele ellenkezővel! Bizony, ebben gyengék voltunk; de ha a tisztaság forrásához küzeledünk, legalább vágy szerint, már is előre haladtunk az erények útján.

60. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Azt mondja Karthauzi Szent Dénes, hogy a Szűzanya már csak azért is felment Jeruzsálembe a tisztulásra, hogy elkerülje a zsidók megbotránkozását. Mert, hogy gyermeket szült, az nyilvánvaló volt, de hogy Isten fiának anyja, azt nem tudták róla. Azért inkább lemondott a kiváltságokról. Remek példa! Mert nem egyszer olyasmit kell megten-

nünk, amire nem vagyunk kötelezve, csak azért, hogy más meg ne botránkozzék rajtunk; viszont máskor meg olyasmit kell ez okból elhagynunk, amit szabadon megtehetnénk. De a szeretet követeli ezt meg tőlünk.

2. De még egy másik okot is mond erre Karthauzi Szent Dénes: Hogy t. i. a megengedett és tisztos dolgokban a Szent Szűzanya alkalmazkodott a többi asszonyokhoz. Nem akart külön úton járni. A felmentvényeket, különlegességeket se ne használjuk fel, se ne kérjük, mert a közönséges út biztosabb, inkább bevált út, mint a különködés. A szentek előljártak ebben jó példával. Csak semmi különös viselkedés!

3. A Szűzanya nem volt tisztulásra kötelezve, de megcselekedte, hogy példát adjon arra, mint kell Istennek kedvében járnunk, hogy t. i. többet teszünk, mint amennyit Isten megkövetel tőlünk. Amit ugyanis ezen felül teszünk, az öröme szolgál, az már részünkről kedveskedés.

Csakis a kötelességet teljesíteni, az csak zsupori fösvenység Istennel szemben. Vagy talán azt akarnánk, hogy Isten se adjon nekünk többet, csak amire köteles? Oh, mily nyomorultak, szegények volnánk akkor!

61. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A Szüzanya tisztulása alkalmával rendkívül sok erényt gyakorolt. Nemcsak az engedelmességet és a tisztaság szeretetét, hanem ezenfelül különösen kitünt alázatossága. Örült annak, hogy csak annyira becsülték, mint a többi asszonyokat. Nem arra gondolt, hogy tisztának lássák őt, hanem, hogy az legyen. Nem árulta el azt, hogy ő Isten anyja, pedig az volt. S mi inkább törekszünk arra, hogy jóknak lássanak, mint arra, hogy jók legyünk. Pedig mit ér a látszat, csak a valóság használ s válik javunkra. Erre törekedjünk, ne a látszatra. Legyünk és ne csak

lássanak minket jámbor embernek.

2. A szegénység erényére is remek példát adott a Szűzanya ez alkalommal. A gazdagok bárányt áldoztak fel ilyenkor, de ő szegénynek vallotta magát, a két galambfival is megelégedett, talán többre sem tellett, — mert látta, hogy Jézus érettünk teljesen szegény lett. A szegénység erénye nem keresi a megtisztelőbb, a jobb dolgokat, hanem a szegény Jézust utánozza. Kedvesebb ajándék Isten előtt a szegények adománya, mint a gazdagoké. S mi mit adunk Istennek ?

3. A Szűzanya áhítatát szinte lehetetlen elmondani a tisztulási szertartás alatt ; amikor a pap kezébe adta isteni Fiát és az áldozati ajándékokat. Mily ragyogó tiszta szándék, mekkora szeretet töltötte el őt ! Bár mi is ilyen igazi áhítattal bírnánk ! Pedig már a pogány bölcs is megmondotta : age, quod agis ! Hogy egész lelkületünk ott legyen munkánkban. Ne mulasszunk egyet-

len alkalmat, egyetlen áhítatgyakorlatot se, hogy Istenhez mennél közelebb jussunk.

Harmadik hét vízkereszt után.

Vasárnap.

62. ELMÉLKEDÉS.

1. Azt mondja az Irás Jézusról: Jeruzsalembe vivék őt, hogy bemutassák az Úrnak. (Lk. 2, 22.) Miért tetette meg ezt Jézus? Hogy nekünk példát adjon. Ő a törvényhozó is megtette, amit másoknak megparancsolt. Sem törvényhozó, sem tanító-mester nagyobb nyomatékot nem bír adni törvényének vagy tanításának, mint amikor maga is teljesíti azt. Nem elégséges az, hogy sokat beszélünk másoknak az erényes élet-ről, az Istenről; cselekedeteinknek is egyezni kell tanításunkkal. Krisztus Urunk nem azokat dicsérte meg, akik csak hirdették az ő tanítását

és parancsait, hanem akik meg is cselekedték azt, amit ő parancsolt és tanított. Kár a szóért, ha a tettek hiányoznak annak megerősítésére. Az erény nem szavakból áll, hanem cselekedetekből.

2. A Mester nem csak hirdette az alázatosságot, hanem annak egyetlen alkalmát sem hagyta kihasználatlanul. Ime most csakis embernek látták, kit mint a többieket a bűntörvényei kötnek. Ugyan mit törődött ezzel? Nem a maga dicsőségét kereste, hanem csak azt, mivel lehet kedvesebb Atyja előtt. De mi? Mi sajnós éppen ellenkezőleg mindenben csak a magunk dicsőségét keressük, sőt még az Istennek járó dicsőséget is a mi dicsőségünkre fordítjuk. De ne felejtjük! Mennél inkább törekszünk a magunk dicsőítésére, Isten annál kevésbé engedi azt meg, mert a maga dicsőségét nem adja másnak.

3. Mint villanovai Szent Tamás mondja: Az Úr Jézus többszörös címen is a mienk akart lenni. Atyja

öt ugyan nekünk adta, de ő most a bemutatáskor ismét megváltatta magát, hogy a mienk lehessen. Mekkora szeretet! Mi hányszoros címen is Jézuséi vagyunk és mégis! Pedig minden óra, minden teremtmény arra int minket, hogy törekedjünk mennél inkább Istenéi lenni. Mert igaz az, hogy mennél inkább Istenéi vagyunk, annál inkább mienk az Isten.

63. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Ha Krisztus bemutatásakor a boldogságos Szűzanya szívébe láthattunk volna, ott a felséges érzelmek és indulatok sokaságát találtuk volna meg. Micsoda hittel, imádatossal, hálaadással a vett kegyelmekért, micsoda szeretettel, lemondással mutatta be Istennek az ő fiát. S mekkora szeretet lángolt szívében irántunk, mert hiszen a mi üdvösségünkért mutatta be az igazságos Istennek. Minden áldozatunkat, kü-

lönösen a szent misét, ilyen érzelmekkel mutassuk be Istennek! Hála a Szűzanyának, hogy erre minket megtanított. Bűneinkért áldozatot kell bemutatnunk. Mutassuk be minmagunkat és mindenünket, másként nem leszünk Isten előtt kedvesek. De, hogy kegyesen fogadja ezt tőlünk Isten, egyesítsük azokat Krisztus érdemeivel, az ő kezeivel mutassuk be Istennek.

2. Maga Krisztus még felségesebb érzelmekre tanít e bemutatásban. Mert bemutatta magát az örök Atyának az ő dicsőségének előmozdítására és az emberi nem üdvösségére. S ez a bemutatás a legnagyobb s legtisztább érzelemmel, magáról való teljes megfélekezéssel történt. Bár bennünk is megvolna ez a buzgóság Isten dicsősége és az emberek üdvössége iránt! Mi mindent fel kell vállalnunk emiatt! Félre a lagymagtagsággal. Kérjük Isten kegyelmét. De Krisztus e percben miránk is gondolt. Mit adhatnánk ezért viszon-

zásul, mint, hogy nyomdokaiba lépünk ?

3. Oh, mily kedves volt Isten szemében az a bemutatás ! Az anyja neki adta a fiát, a Fiú önmagát, váltságdíjul az egész világért. Borulj le hálás szívvel Isten előtt. Mert most igazán Istenhez méltó felajánlás történt. Istennek szerelmetes fia mutatta be magát Isten dicsőségére és váltságdíjul üdvözítésünkért. Ez volt végre az Isten előtt mindenképpen kedves áldozat. Dicsőítsük a Szűzanyát és szent fiát. Oh mennyire szeretett, mily nagyra becsült minket az Isten ! Mert a mi váltságdíjünk is lett Jézus. Lehet-e ezt mással, mint szeretettel viszonzni ? Hisz még a barom is hálás a szerető bánásmódért !

64. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Gyönyörűen emlékezik meg az Irás az agg Simeonról. És igaz és

istenfélő férfiú. (Lk. 2, 25.) Szebb előkészület nem lehet arra, hogy Krisztust karjainkba vagy szívünkbe zárjuk. Mert mit jelent, hogy igaz és istenfélő? Az életszentséget jelenti. Az igaz élet egyesít minket Krisztussal, az istenfélelem pedig megtart minket az egyesülésben. Mert az istenfélelem nemcsak a bűnöket tartja tőlünk távol, hanem a kegyelem minden akadályát is elüzi szívünkéből. Miként az Írás is mondja: Mert aki az Istent féli, semmit el nem mulaszt. (Préd. 7, 19.) Ime, mennyire kell vigyáznunk, hogy még a legkisebb bűnöket is kerüljük, mert még a kis hibák is útját egyengetik a nagyobb bűnnek s lassanként bele-mélyedünk. A nagy tökéletesség a kicsiségekben nyilvánul meg.

2. Tovább így magasztalja az Írás az agg Simeont: Várván Izrael vigasztalását. (Lk. 2, 25.) Tudta, hogy eljön majd az ígért Megváltó s bár annyi évszázad eltelt, annyi patriarka és próféta meghalt és nem lát-

hatta Őt, ő mégis állhatatosan várta a Megváltót. Mekkora Istenbe vetett bizodalom ez, mily állhatatos várakozás ez! Vigasztalást várunk? Csak ne a teremtményektől, mert ezek üresek, mulandók. Istentől, egyedül Őtőle várjuk. Még eddig nem tapasztaltuk? Nem csoda, mert nem vártuk az Urat bizalommal és állhatatosan. Az erős remény majd arra bírja, hogy eljöjjön hozzánk.

3. Ez az igaz élet, ez az istenfelelem, ez az állhatatos várás nem maradhatott jutalom nélkül. Mert mint írva van: És feleletet vőn a Szentlélektől, hogy halált nem lát, mígnem előbb meglátja az Úr Krisztusát. (Lk. 2, 26.) Talán alázatosságában vagy erős bizodalomban nem is merte ezt megkérdezni Istentől, de feleletet kapott. De ebben a szerencsében mi is részesülünk. A tízparancsolat, az Anyaszentegyház ötparancsolata, a szerzetesi szabályok mind ilyen Isten-feleletek. A Szentlélek szól bennük hozzánk, hogyha

ezeket bizalommal, istenfélelemmel s igazán megtartjuk, nem látunk halált. Ezekre áll Krisztusnak a szava: Ezt tedd, és élni fogsz. Élni örökre, hol meglátjuk Krisztust. De az már a mi dolgunk, hogy ez az ígélet reánk nézve valóra is váljék.

65. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Az igaz és istenfélő embereket maga a Szentlélek vezeti Krisztushoz. Az agg Simeonról is az van megírva: És a Lélek által a templomba jöve. (Lk. 2, 27.) Micsoda lelkesedéssel, mily szomjúhozó lélekkel sietett a templomba, hogy ott legyen, amikor Krisztust odahozzák! Hiszen ha ezt az alkalmat elmulasztja, nem látta volna meg az Úr Krisztust. Lám mily fontos, hogy az alkalmat és a nyert kegyelmet kihasználjuk! Vigyázzunk, sohasem tudhatjuk nem az utolsó kegyelem-e az, amelyet oly könnyedén sem-

mibe veszünk és sohase szünjünk meg bánkódni azon, hogy eleddig annyi kegyelmet nem használtunk fel.

2. Az agg Simeon csak arra kapott ígéretet, hogy meglátja az Úr Krisztusát. S íme azt is mondja az Írás: És karjaira vevé Őt. (Lk. 2, 28.) Isten mindig többet ad, mint amennyit ígér. Mi ellenben csak ígérünk, csak erősfogadást teszünk, de mit sem adunk. Ne legyünk szűkmarkúak Istennel szemben, hiszen Ő oly bőkezű irántunk! Az agg Simeon karjaira vette Krisztust. Ezek a karok Hugó szerint a mi munkásságunkat jelentik. Istenhez ugyan a szent vágyak révén is eljuthatunk, de csak cselekedeteinkkel tartathatjuk Őt magunknál. Tévedünk, ha megelégszünk a szent elhatározásokkal, de már a tettekre nem kerül a sor.

3. Az agg Simeont megihlette a Szentlélek nagy kegyelme, hogy Krisztust karjaira vehette és dicsőítő éne-

ket mondott. Mint az Írás mondja: És áldván az Istent, mondá: Most bocsátod el Uram szolgálodat békében, mert látták szemeim Üdvözítőt. (Lk. 2, 29.) Lelke eltelt hittel, reménnyel, szeretettel, boldogsággal, hogy megláthatta a világ Üdvözítőjét; most már szívesen meghal, nem kíván már semmi földi örömet, vigaszt. Boldog ember, aki nem pazarolja szeretetét a teremtményekre, csakis Istent szereti! Hiszen Isten látására vagyunk teremtve, itt tűkörben, ott színről-színre. El tehát a teremtett dolgoktól! Annál közelebb jutunk Istenhez, mennél jobban eltávolodunk a földiektől.

66. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A Szentlélektől ihletett lelkek a jövőbe is látnak. Az agg Simeon is jövendőlt: Íme tétetett az sokak romlására — és sokak föltámadására — és jelül melynek ellene mon-

datik. (Lk. 2, 34.) Hármás jövedölés. Ez a Krisztus romlására lesz azoknak, akik felismerik ugyan benne az Istent, de nem tisztelik őt meg az ismeretük szerint; kegyelmeit rosszra fordítják, hivatásukat a maguk gonoszságából elhanyagolják. Félelmetes dolog ez! Mert bíz nagyon sokszor rosszra használtuk Isten kegyelmét. Hogy Krisztus ne legyen romlásunkra, bánjuk meg hanyagságunkat, sőt gonoszságunkat, kérjünk hathatósabb kegyelmeket, ezekkel azután működünk közre. Pusztítsa el szenvedélyeinket az ő szent példája és kegyelme.

2. Krisztus nemcsak sokak föltámadására lesz, hanem mindenkinek, aki akarja. Isten senkit sem zár ki a föltámadás kegyelméből. Micsoda isteni jószág ez! Még akkor is kegyelmet nyújt, amikor megbántottuk, megsértettük, sőt barátságunkat keresi! Nem akarom a büns halálát — mondja, hanem, hogy megtérjen és éljen. Nem a maga

javáért, hanem egyedül a mi üdvünkre. Lám, Isten jobban kívánja a mi javunkat, mint saját magunk. És mégis! Szégyen gyalázat! Számталanszor felkelünk az ő segedelmével és azután újra meg újra visszaesünk gonoszságunkba! De már egyszer úgy keljünk fel, hogy vissza ne essünk. Ha szenvedélyeink terhét ledobjuk, nem oly könnyen esünk el.

3. Az események megmutatták, hogy Simeon igazat jövendölt, amikor azt mondotta: És jelül, melynek ellene mondatik. Mert a bűnösök részéről folytonosan ellenmondást szenvedett. Heródes halálra kereste, a zsidók meg akarták kövezni, tanítását elítélték és megvetették, a gyalázatoknak, rágalmaknak céltáblája volt és végül keresztre szegeztek. Oh mi is hányszor ellene mondtunk az Ő életének, tanításának! Ne az ellenmondás jele legyen ezentúl Jézus, hanem utmutatónk, gondolataink, vágyaink, cselekedeteink az Ővéhez hasonlítsanak.

67. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Simeonnak Máriához is van szava. És a te lelkedet is tör járja át. (Lk. 2, 35.) Magasztalja a Fiút, fájdalmat jósol az Anyának. Isten itt e földön nem nyujt nekünk csupa örömöket, az örömök közé keserűségeket is kever. Mily boldog volt Mária Simeon dicsőítő szavait hallva, s íme egyszerre törről hall, törről, mely nem is a szívét, hanem lelkét járja át. De hiszen ezt előre is sejt-hette, mert egy anya, a legkedve-sebb gyermek anyja, egyetlen Fiá-nak bántalmazását, sértését csak a legnagyobb fájdalommal viselhette el. A baráti szeretet átérzi a barát-ját ért igazságtalanságokat. Jelét sze-retnéd látni annak, hogy Jézust sze-reted? Csak azt kell nézned, ho-gyan esik neked, amikor őt akár te, akár mások megbántják. Ha te bántottad meg, bánd meg és utáld meg azt; ha más, akadályozd meg

égő buzgalommal, hogy ne ismétlődjék meg. Bízzál abban, akit szeretsz és szállj szembe minden Isten megbántással.

2. De hát miért kellett ezt a jövőt már most tudtára adni a Szűzanyának? Részben azért tudatta ezt vele az Isten, hogy szent Fiához ebben is hasonló legyen, s amiként Ő már csecsemő korától szinte maga előtt látta szenvedéseit, úgy az ő édesanyja se felejtse soha, hogy szenvedés lesz osztályrésze. Íme Krisztushoz tesz hasonlóvá az állandó kereszthordozás és önmegettagadás. Az erény csak gyarapodik a tűzpróbában, s mennél nagyobb az erényünk, annál hasonlatosabbak vagyunk Krisztushoz. Szeressük a kereszteket. De erre nemes elhatározás kell.

3. Simeon jövendölése bár mindjárt valóra vált, mégis leginkább Krisztus kínszenvedésének idején következett be teljesen. Járjuk végig a keserves Kálváriát, s tekintsünk

a kereszt tövében álló Szűzanyára. Oh mennyire átszenvedte azokat a gyötrelmeket, igazságtalanságokat, bántalmakat, amikben szent Fiának része volt! De talán mi is tört döftünk Mária lelkébe! Hiszen hány-szor megbántottuk, súlyosan megsebesítettük az Ő szent Fiát! Bánjuk meg ezt, mert Isten haragjának kardja felettünk lebeg.

68. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Isten egy szent matrónát is megörvendeztetett Jézus bemutatása alkalmából. Mert ezt olvassuk: Anna — nem távozik a templomból, böjtölésekkel és könyörgésekkel szolgálván éjjel-nappal. (Lk. 2, 37.) Micsoda állhatatosság ez egy 84 éves matróna részéről! Végleges kitartás nélkül nincs is igazi erény. Isten csakis ezt koronázza meg. Ugyan hogyan kívánhatjuk a koronát elnyerni, mikor csak jószándékaink,

elhatározásaink vannak, de a cselekedeteink hiányoznak? Már a legkisebb nehézség visszariaszt minket. Csak egyszer is szálljunk szembe velük, már is édes lesz az, amit fáradságosnak hittünk.

2. Anna nagyon erényesen élt. Leánykori és özvegyi tisztaságát megőrizte, Isten parancsait hajszálig megtartotta, Istennel gyakran és buzgón eltársalgott imádságában, önmegtágadása szinte rideg volt. Ezekért érdemelte meg, hogy a gyermekben felismerje Istent. Csak ilyeneknek mutatja meg magát az Isten. Ha tiszta a szíved, megtartod Isten és az Egyház parancsait, a szerzet szabályait, buzgón imádkozol, elmélkedel, az érzéki gyönyöröknek hátat fordítasz, akkor majd felismered az Istent, megmutatja magát neked az Isten.

3. A jámbor életet Isten már itt e földön is megjutalmazza. Anna, a szent matróna is megnyerte jámborságának jutalmát. Mert: És ez, így

szól az Írás, ugyanazon órában érkeztén. (Lk. 2, 38.) Micsoda hála töltötte el lelkét, hogy Jézus bemutatásán jelen lehetett! Az Isten ugyanis az ő kegyelmeit bizonyos időhöz, bizonyos alkalomhoz köti, ha ezt az időt vagy alkalmat elmulasztjuk, talán soha többé nem részesülünk azokban. Mennyire vigyáznunk kell! Sokszor egyetlen mulasztással sok kegyelmet veszítünk! Mert láncszemek az Isten kegyelmei, ha egyet megragadunk, a többi láncszemet is megnyertük. Ha tudnánk, hogy attól az egy kegyelemtől függ lelkünk üdvössége, ugyan mit meg nem tennénk! Pedig ez igenis lehetséges. Nem szabad azért lustáknak, gondatlanoknak lennünk.

Negyedik hét vízkereszt után.

69. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Micsoda hit, remény, szeretet, öröm, ujjongás és önfeledkezés töltötte el a szent özvegynek, Annának lelkét, amikor felismerte a kisdédben az ő igaz Istenét! Figyeljünk csak, mert minderre nekünk is kínálkozik alkalom. Az Oltáriszentségben is Jézus, az Isten Fia van, de a kenyér és bor külszíne alatt elrejtve. Ha van hitünk, hol a kellő tiszteletünk vele szemben? Ha van reményünk, miért nem fordulunk hozzá bajainkban? Ha van szeretetünk, hogyan oszthatjuk meg szívünket közte és a teremtmények között? Ha benne ujjongunk, hogyan lehetséges, hogy a lakomákban keressük vigaszunkat, örömünket? Nagyrabecsülöd? És mégis Istenen kívül más dolgokat hajszolsz. Elfelejtetted magadat? És számtalanszor ismét visszatérsz önszeretetedhez.

2. És ez ugyanazon órában érkezvén — hálát ada az Úrnak és szóla felőle mindeneknek. (Lk. 2, 38.) A nagy kegyelmek és fenséges érzések magasztos szavakat váltanak ki. Anna is áldotta és dicsőítette az Istent. Hogy miket mondott, nincs feljegyezve, de hogy Istennek jóságát és irgalmasságát áldotta az ő szolgálóival szemben, hogy bámulva dicsőítette az Ő alázatosságát és kiüresedését, az elképzelhető. Ugyan honnan van az, hogy mi oly meddők vagyunk Isten dicséretében? Onnan, hogy vagy semmiképen, vagy csak kissé illetődünk meg. A szerető szívek ugyanis kifogyhatatlanok a szavakban. De beszédünk is elárulja, hogy mit szeretünk. Azért figyeljük meg magunkat, szavainkat, beszélgetésünket és majd rájövünk arra, hogy merre csatangol a szívünk.

3. Isten nyilvános kegyelméről hallgatni lehetetlenség. Felismerni a Messiást és nem adni tovább, hogy itt van már a várva-várt, ellenke-

zett volna Anna asszony kiáradó örömével. Mindenkit az Ő ismertetére és szeretetére akart bírni. S ez a mi hivatásunk is. Ha szeretjük Jézust, hirdetnünk is kell, hogy mások is megismerjék és szeressék. Jézus a legutolsó koldusért is kiöntötte drága vérének. Ne válogass a lelkek között, mert Isten előtt minden lélek egyenlően drága; az igazi lélekbuzgóság nem ismer különbséget, nincs hatással reá a ruha, a modor, a műveltség, előkelőség. Így buzogj a lelkek üdvéért.

70. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Szent Lukács azt írja, hogy amidőn Jézust felvitték szülei Jeruzsálembe bemutatni, az Úrnak tették ezt: Hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek Őérette. (Lk. 2, 27.) Már pedig a törvény szokása szerint az anyának elsőszülött gyermekét meg kellett őt sikluson vál-

tani a paptól. Íme a Szűzanya visszaváltja gyermekét, de nem magáért, és tovább táplálja, neveli, hogy később azután teljesen nekünk adja. Ezért a jóságos gondoskodásért hálaival tartozunk Máriának. De ugyan milyen érzelmekkel fogadjuk el adományát?

2. A váltságdíjat ugyan a papoknak kellett adni, de Istent illette meg. Így a Szűzanya magától az örök Atyától váltotta vissza isteni Fiát. Mert bár Isten nekünk adta Őt a megtestesüléskor; de most ismét az övé lett, tehát visszaajándékozta őt, eladja mintegy nekünk őt, hogy szent Fia egészen a mienk legyen. Íme mennyire szívén viseli Isten a mi üdvösségünket! Oh, ha mi is így tennénk Istennel szemben! De mi az egyik percben mindent felajánlunk Istennek, szívünket, akaratunkat, testünket, lelkünket s minden kincsünket és a másik percben visszavesszük. De most visszavonhatatlanul neked ajánljuk Iste-

nünk mindezeket, rendelkezél velük szabadon.

3. Öt sikluson váltották vissza Jézust! Oh mily csekélységért megvehetjük az Istent! Véghetetlen kincs, gazdagság Ő és tőlünk tekintettel koldus voltunkra nem kíván végtelen árt magáért, de még csak ropant árt sem, nehogy azzal álljunk elő, hiszen nem volt annyi vagyonunk, hogy megvehettük volna; sőt mit sem kért tőlünk, hogy őt igazán magunkénak tarthassuk. Nincs mentségünk, ha ekkora kincset ily kicsinységért sőt semmiségért meg nem vásárolunk. Mert sajnos, mily sokat költünk hiúságra, érzéki örömekre! Több fáradságot fordítunk ezekre, mint Istenre.

71. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. A napkeleti bölcsek megígérték Heródes királynak, hogy a zsidók újszülött királyának megtalálása

után visszatértükben őt erről értesítik. De Isten másképpen rendelkezett angyala útján, a napkeleti bölcsek más utat választottak a hazamenetelre. Heródes erről mit sem tudott s annyira bizonyosra vette a napkeleti bölcsek visszatérését, hogy szinte gúny és csalás számba vette, amikor ez nem következett be. Ezért mondja az Írás: Akkor Heródes látván, hogy kijátszatott a bölcsektől, igen megharaguvék. (Mt. 2. 16.) Íme a gyanakvás mily gyalázatos tévedésbe ejt minket. Meggyanúsította őket, gúnynak és csalásnak minősítette eljárásukat. A gyanú, valamint a harag, nem lát, vak az; éppen azért téved és lelkületünket felháborítja. Inkább ne nézzük mások tetteit, mintsem hogy gyanús szemmel figyeljük azokat.

2. Heródes hamis lelkű volt, mert azzal ámította a napkeleti bölcseket, hogy imádni akarja ő is azt a királyt. Aki milyen maga, olyanak vél másokat. Hiszen kimagya-

rázhatta volna, hogy ezért vagy azért nem erre mentek haza, s nem indult volna fel annyira. Más cselekedeteit, még a megróhatókat is, igyekezzünk magunk előtt mentegetni, ezzel a gyanú méregfogát húzzuk ki. Hisz magunk sem szeretnénk, ha mindig gyanús szemmel figyelnének és elítélnének ártatlanul. Ez nagy nyugodalmat ad lelkünknek, míg a balítélet sokak lelkét feldúlja. Figyeld meg eddigi eljárásodat, bánd meg és tégy erősfogadást.

3, A harag rossz tanácsadó. Heródes igen megharaguvék, mondja az Írás. (Mt. 2, 16.) S ebben a dühöngésében elhatározta, hogy kegyetlen gondolatát, hogy Krisztust megöli, keresztülviszi. A haragos embernek nincs józan gondolata, nincs igaza. A szenvedélyesség sohase ad jótanácsot. Hányszor keservesen megbántuk már, amikor magunkhoz térünk, azokat, amiket fékevesztett indulatunkban cselekedtünk. A szenvedélyeket el kell nyomnunk, hogy

rosszra ne vigyenek, ne azok parancsoljanak nekünk, hanem mi nekik.

72. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Isten szándékait ember meg nem hiúsíthatja. Krisztus életét veszély fenyegette. Istennek módjában állott, hogy Heródest elvegye az élők sorából, vagy hogy Heródes haragja lelohadjon, vagy szent Fia láthatatlanná váljék. Mindhárom esetben megmenthette volna Krisztus életét. De nem ezt tette, azt akarta, hogy a dühöngő elől meneküljön. Mi talán azt vélnők, hogy ez nem volt méltó Isten Fiához, mert hiszen tömérdek kellemetlenséggel járt. De Isten így szokott cselekedni azokkal, akiket szeret. Kemény, nehéz dolgokat ró reájuk. Ugyan méltóbbak vagyunk-e Isten Fiánál? Hát akkor miért siránkozunk, hogy Isten keményen megpróbál minket. Isten szeretetének nagysága nyilván-

nul meg abban, hogy így kell szenvednünk és ennek tudata enyhítse fájdalmainkat, sőt örvendjünk felette s hálát zengjünk érte.

2. Isten akarata volt-e a menekülés Heródes haragja elől. Nem a napkeleti bölcsekhez küldte őt, ott tisztelet és hódolat várt volna reá, hanem Egyiptomba a pogányok közé, a zsidó nép ellenségei közé, hol sem ismerősök, sem barátok nem vártak reá. A gyermek Jézusnak kisdedsége alatt nem volt része sem a jóbarátok kedvességében, sem az ismerősök tiszteletében, sem semmiféle kényelemben. Hát akkor miért akarjuk, hogy minket mindenki felismerjen, tiszteljen, becsüljön s kényelemmel ellásson? Ha Krisztus szolgálói volnánk, megvetnénk ezeket, s azon örvendenénk, hogy nem ismernek, megvetnek, bántanak minket. Csak bátran lépjünk ez útra, ezzel közelebb jutunk Krisztushoz.

3. Isten nem haragszik mindörökké. Egyiptom népét valamikor kegyet-

len csapásokkal sujtotta, elküldötte most tehát oda az ő szent Fiát, jeleül annak, hogy megbocsátott nekik. Oh mily jóságos az Isten. Valamikor ott minden elsőszülöttet megöletett, most odaküldi egyszülött Fiát. Te bűnös ember, amíg Isten büntet téged, ne essél teljesen kétségbe. Ez a büntetés az ő jóságának a jele. Mert minden fiát megfenyíti, akiket szeret. Fogadjuk alázatosan Isten büntetéseit, hiszen az ő jóságos keze méri ránk.

73. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Az isteni Gondviselés soha el nem hagyja azokat, kik mindenben rábízzák magukat. Lehet, hogy intézkedését abban az időben nem tudjuk felfogni, de hogy javunkra vált, a jövő megmutatja. Ime a gyermek Jézus meneküléséről ezt olvasuk: Az Úr angyala megjelenik Józsefnek álmában, mondván: Kelj föl,

vedd a gyermeket és fuss vele Egyiptomba és maradj ott, míglen megmondom neked. Ki felkelvén, vevé a gyermeket és anyját, éjjel elméne Egyiptomba. (Mt. 2, 13, 14.) Nem Máriához jött az angyal, hanem Józsefhez, mert ő volt a szent család feje. Az előljárók útján kormányozza Isten a világot. A szerzetesek nem tévedhetnek, ha főnökük parancsát teljesítik. A parancs álomban jött. Isten hívására a nyugalmunkat azonnal meg kell szakítani. Csak a gyermeket és anyját kell megmenteni Józsefnek, minden más bútor ott maradhat. Jézus és Mária legyen, a mi egész berendezésünk. Egyiptomba kellett menekülnie az ellenséges államba, ott leszen Jézus biztonságban. Ne te jelöld meg azt, hogy hol akarsz működni, hanem előljáróid küldjenek. Veszedelemesebb helyre küldenek? Ne bánd, mert Isten oltalma alatt vagy.

2. Hogy meddig kell Józsefnek számkivettetésben élnie, az angyal

nem árulja el. Istenre kell bízunk, hogy hol, milyen munkakörben, micsoda kellemetlenségek között működünk. Istennek gondja van reánk, majd változtat sorsunkon, ha javunkra válik. Ha magunk akarunk intézkedni, a magunk kívánságát akarjuk keresztülvinni, csak Isten Gondviselése alól vonjuk ki magunkat. Bensőnkben lázongunk, hogy nem sikerül, s ha sikerül, kevés az érdemünk, kevés a vigaszunk és sok veszélyben forgunk.

3. Szent József azonnal engedelmeskedett. Nem gondolkozott a parancs felett, hanem teljesítette. Nem gondolt a sok nehézségre, fáradtságra, hanem teljesítette. Teljesítette azonnal még akkor éjjel, megszakította álmát, ott hagyott mindent. S örömmel tette mindezt, mert Isten akaratát ismerte fel benne. Ilyen a mi engedelmisségünk?

74. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A szent család menekülése Egyiptomba semmiképpen nem volt kellemes. Mert hiszen úgy szöktek meg. Rokonaikat, ismerőseiket nem értesíthették, az út hosszantartó és fárasztó volt, ki voltak téve az időjárás viszontagságainak, az emberek érzéketlenségének, a nélkülözéseknek. De mindezekben megvigasztalta őket egy tudat: Jézus érdekében szenvedjük ezeket. S ez örömmel, vigasztalással töltötte el úgy Szent Józsefet, mint az Istenanyát. Ez a gondolat: Istenért szenvedek, minden keserőségünket megédesíti, erre gondoljunk a kellemetlenségekben.

2. Az isteni Kisdéd tudta, hogy halálra keresi őt Heródes, pedig neki is örök életet adni jött e földre. Mekkora hálátlansággal találkozott! De vigyázz csak! Mit cselekszel te, amikor annyi kegyelmet, jótéte-

ményt elhanyagolsz? Ez talán nem sérti az Úr Jézus szívét? A mindenható isteni Gyermekek bosszút állhattak volna Heródesen, megoltalmazhatta volna az ő tekintélyét, de nem tette. Hamis az önszeretet ama tettele, hogy nem kell eltűrnünk azt, ami már becsületünket érinti.

3. Krisztus testi kellemetlenségeket is tapasztalt menekülése közben. Hiszen apró csecsemő volt még, tél idején kellett menekülniök, esőben hóban futniok, szállásra csak szegényesre találtak, vagy éppen a szabad ég alatt pihentek meg, mindenüket otthagyták, a legvégsőbb szegénységet szenvedték, az emberek kíméletlenül viselkedtek velük szemben. De ő nem kényszerűségből, hanem önként élte át mindezeket. Mi azonban menekülünk a szenvedés elől, pedig a szükség hozza azt magával! Mi csak a kényelmünket keressük.

75. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Hogy mint élt a kiseded Jézus Egyiptomban, arról mit sem találunk az Írásban feljegyezve. De, hogy mit érezhetett a lelke, azt elképzelhetjük. Ellenséges népek földjén, az igaz Istent megtagadó és a bálványoknak hódoló nép között fájt a lelke s vágyakozott Isten dicsősége után. Hiszen ha valaki, ő tudta legjobban, ki az Isten, ő érezte legjobban át mi az Isten megbántása. S ez csak növelte benne a vágyat, hogy mennél előbb elvehesse a világnak bűneit. Oh milyen kicsi bennünk az Isten és lelkek iránt való buzgóság, hisz nemcsak mások bűnein nem botránkozunk meg, de még a magunk bűne sem bánt bennünket. Pedig egyedüli vágyunknak annak kellene lenni, hogy senki, de leginkább mi, soha meg ne bántsuk az Istent.

2. Lelki szenvedéseihez hozzájá-

rult testi szenvedése is. Mert a kised Jézus itt a vad idegenben sokat nélkülözött, az emberek lenéztek, hiszen csak kézimunkás gyereke. Nem kényszerűségből szenvedte ezt az Úr Jézus, a dicsőség királya, hanem önként, sőt örömmel, mert tudta, hogy ez tetszik az ő Atyjának. Amikor az egyiptomiak vakosságára gondolsz, magadra is vess egy pillantást. Imádd és dicséred Jézus béketűrését; de ha dicséred, ne szégyeld követni is.

3. Fájt az Úr Jézusnak, hogy miatta az ő Édesanyja és Szent József e kegyetlen számkivettetést szenvedték. Hisz határ nélkül szerette őket. Fájt neki, hogy miatta Heródes annyi ártatlan gyermeket kivégeztett. Vegyünk részt mások szenvedéseiben, különösen azokéban, kik ártatlanul gyötrődnek. S arra törekedjünk, hogy mennél inkább dühöng ellenük a gonoszság, hogy eltántorítsa őket, annál inkább buzgólkodjunk mi a megmentésükön.

Ötödik hét vízkereszt után.

76. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. A haragjában elvakult Heródes kegyetlen parancsot adott ki, amikor a napkeleti bölcseket már hiába várta. Elküldvén megöleté mind a gyermekeket, akik Bethlehemben és annak egész környékén valának, a kétesztendősöktől lefelé. (Mt. 2, 16.) Micsoda vérlázító kegyetlenség! Egyetlen gyermek miatt, mindannyit kiírtotta. Ime hová vezet a féltékenység! Egyetlen féktelen szenvedély mily borzasztó dolgokat visz véghez. Nem kell-e azért minden szenvedéllyel szembeszállnunk s azokat elnyomnunk, hogy el ne ragadjanak minket? Ne felejtjük, mennél inkább megerősödnek idő folytán, annál nehezebb a kiírtásuk.

2. A gonoszság minden körülményt számba vesz. Nem maga Heródes gyilkol, csak szolgálait, csatlósait bízza

meg ezzel, hogy ha esetleg számon kérnék tőle, másokat okolhasson a gyilkossággal. Minden két éves és azon aluli fiúgyermeket legyilkoltat, hogy a kiszemelt áldozat okvetlen meghaljon. Nemcsak a betlehemieket, hanem a környékbelieket is megöleti, hátha már nem volna Jézus az ő születése helyén. És két évben jelöli meg a legyilkolandók idejét, nehogy a születés idejét eltévessze. Ime a gonoszság fiai valóban okosabbak az igazaknál, mindezzel számolnak. Miért ne tennék ugyanezt meg mi is a jámborság és istenes élet érdekében?

3. De Isten, csakis Isten, még az emberi gonoszságot is javunkra fordítja. Ezek a gyermekek most meghaltak, kegyetlenül legyilkolták őket, de Krisztusért. De ha élve maradtak volna, ki tudja, nem kiáltották volna-e Krisztusra: feszítsd meg őt! Azután ez a kegyetlenség nyilvánossá vált Rómában is, az akkori világ fővárosában és felhívta a ró-

maiak figyelmét a Messiás eljövete-
lére, kinek a napkeleti bölcsek imá-
dására jöttek. Minden bajt, kelle-
metlenséget Isten dicsőségére s a
magunk javára és üdvünkre kell fel-
használnunk, Istent utánozzuk ebben,
nagy hasznot merítünk ebből.

77. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Az Isten végtelenül igazságos.
Heródes király azért akarta Jézus
halálát, hogy uralmát megszilárdítsa
s íme mit olvasunk: Ő hal meg.
Meghalván pedig Heródes! (Mt. 2,
19.) Isten egyideig eltűri a bűnt,
nem is szokott azonnal büntetni,
de hogy a bűnöst hamarosan utoléri,
amikor legkevésbé gondolná, a bün-
tetés, az bizonyos. A hagyományok
szerint a férgek elevenen felfalták
Heródest. Féljünk azért és ne vét-
kezzünk, mert az isteni jószág ellen
vétünk s Isten igazságosságát ki-
hívjuk.

2. A gondviselő Isten Heródes halálát azonnal közli Szent Józseffel és utasítja a hazatérésre. Mert: Meghalván pedig Heródes, íme az Úr angyala megjelenék Józsefnek álmában Egyiptomban: — Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját és menj Izrael földjére. (Mt. 2, 19. 20.) Ez a szerető gondviselés igen boldoggá tette Szent Józsefet és felettébb megerősítette Istenbe vetett bizodalmaiban. Vessük mi is Istenre a gondunkat, Ő vezéreljen és kormányozzon minket. Istennek gondja van mireánk és a rosszat is jóra tudja fordítani, a fájdalomból is örömet teremt.

3. Izrael földje nagy terület volt s az angyal nem jelölte meg József előtt, hogy annak melyik részébe menjen. Talán azért, hogy József ismét Istenhez forduljon felvilágosításért, mivel, hogy az Isten igen örvend annak, hogy gyakrabban fordulunk hozzá. Ezért csak részletekben közli velünk akaratát. Adjuk meg tehát Istennek ezt az örömet,

forduljunk hozzá mennél többször. Ezen az úton juthatunk el a vele való bensőbb egyesülésre.

78. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Mikor a szent családnak menekülnie kellett Heródes haragja elől, nemcsak az engedelmesség, hanem a félelem is sietésre ösztönözte őket. Most hogy Egyiptomból haza térhetnek, az öröm is lelkesítette őket. Mert mint az Irás mondja: Ki felkelvén, vevé a gyermeket és anyját és jöve Izrael földére. (Mt. 2, 21.) De mindkét esetben Isten akarata volt előttük a mérvadó, Ha kell, tovább is eszik a száműzöttek keserű kenyerét. Ily szent közömböségnek kellene rajtunk is uralkodnia, hogy ne csak a bajok elől, hanem a jóra is egyformán siessünk. Ne köszönjünk minket helyhez működésünkben se a szeretet, se a megszokás, se a jó mód, se a tisztelet. A parancs,

parancs legyen előttünk, ne zúgóldjunk ellene, ne mondjuk, hogy ezt nem tudom megtenni, pedig tudnánk s olyanokat szeretnénk megtenni, amiket úgy sem tudunk. Ne a magunk szája íze szerint osztályozzuk a parancsokat, hogy ez helyes, az meg helytelen. Az életszentség csak egy: Isten akaratának teljesítése. Pedig, de sokszor mondtuk a nem akarom helyett a nem birom-ot; de sokszor jogos követelést mondtunk az ezt szeretem helyett s szinte sértés számba vettük, hogy kérelmünket megtagadták.

2. József egészen nyugodtan visszamehetett volna Judeába, nem volt mitől félnie, mert: Meghaltak, akik a gyermek élete ellen törtek vala. (Mt. 2, 20.) És mégsem ment oda vissza. Hallván pedig, hogy Archelaus uralkodik Judeában atyja Heródes után, féle odamenni. (Mt. 2, 22.) Miért? Mert még a gondolatától is visszariadt annak, hogy Jézust baj érheti, őt elvesztheti. Ilyen fé-

lelem tölti el a jó lelkiismeretű embereket. Egyedül csak ettől rettegnek. S erre szükségünk is van, mert ezer veszély környez minket; és folyton minden érdemünk, sőt lelkünk üdve is veszélyben forog.

3. Krisztus nem akart a fővárosban lakni, a nagy lakosságú Jeruzsálemben, melyet egész zsidó ország felkeres; hanem egy kis városban telepedik le: Lakék azon városban, mely Názáretnek nevezetik. (Mt. 2, 23.) És e városról nevezték el őt megvetésképpen názáreti Jézusnak. Krisztus mindenkor az alázatosabb helyeket választotta. Mi ugyan nem! Pedig szinte szégyent hozunk Krisztusra e nagyravágyásunkkal. Ne felejtsük, mennél kisebbé tesszük magunkat, annál nagyobbá leszen bennünk Krisztus.

79. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. Azt mondja az Irás, hogy Jézus szülei minden évben felmentek Je-

ruzsálembe és amikor Jézus tizenkét éves volt, őt is magukkal vitték : És szülői esztendőnként Jeruzsálemben járnak vala. (Lk. 2, 41.) Szent Józsefnek ez már jámbor és állandó szokása volt, hogy amire a törvény minden zsidó férfiút kötelezett, ő is évenként felmenjen a templomba és ott ájtatosan imádja Istenét. Szent és ájtatos szokása volt ez. Bár mi is ily szentül és ájtatosan teljesítsük keresztény és szerzetesi kötelességeinket ! Mert a jámbor szokás nem merő gépiesség, hanem állhatatosság. S erre csakis úgy jutunk el, ha mindent megfontolva teszünk és lelkiismeretesen. Hol volnánk a lelki életben, ha mindenkor így tettünk volna !

2. De szűz Mária is vele tartott, pedig őt a törvény erre nem kötelezte, az csak a férfiakra szólt. Mivel azonban ez jó cselekedet volt, mivel ezzel Istennek hódolatot mutathatott be, megtette. Nagyon kiérdemelt és fősvény Isten iránt az, aki csakis annyit tesz meg, amennyire

Isten őt kötelezi. Ha Isten is ily szűkmarkúan bána velünk, ugyancsak nyomorúságosan állanánk. Miért ne adhatnánk Istennek valamivel többet is a követeltnél? Hiszen olyan jól esik nekünk is tapasztalni az ő bőkezűségét. Ha nem tettük ezt meg eddig, tegyük meg ezután. Hogy mikor, miket és mily érzelmekkel, ezt már a mi dolgunk eldönteni.

3. Szülei Jézust is magukkal vitték, mert már tizenkét esztendő volt. Jézus örömet tartott szüleivel, egyrészt, hogy a törvényt teljesítse, másrészt, mert már alig várta, hogy ő is megtisztelhesse az örök Atyát a saját házában az előirt közös ájtatosság idején. Boldog szülők, kik Isten fiának társaságában lehetnek. Boldogok, kik mindenkor maguknál tarthatják Jézust, mert ha ő velünk van, nem vagyunk híján a lelki vigasznak. De jó lesz megfigyelnünk e Gyermekek buzgalmát és lelkületét, hogy mi is ilyennel végezzük az Isten szolgálatát.

80. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. Amikor Szent József visszatért Egyiptomból, nem mert betérni Jeruzsálembe, mert ott Archelaus uralkodott. Még mindig ő volt a királyi széken és pár év múlva nem félt a gyermekkel odamenni. Miért nem? Mert Isten szolgálatának teljesítéséről volt szó. Ilyenkor félre minden félelemmel, bátor, hitvalló lélekkel meg kell adnunk Istennek, ami Istené. Nem érheti azt baj, aki így féli az Istent. Mert amíg az Isten szolgálatában fáradozunk, Istennek oltalma alatt állunk.

2. Jézus tizenkét éves korában ment fel először szüleivel Jeruzsálembe, mivel a zsidók az e korban lévőket már értelmes, okos gyermekeknek minősítették és tanácskozásaikba is bevonták. Jézus tehát mindjárt meg akarta ebben a korában mutatni, hogy minden gondolata, gondja, tette Isten szolgálatára irá-

nyul. Boldog ember, aki kora ifjúságától követi Jézus példáját! Mily szent életre tekinthet az vissza s mily jól áll annak a lelki ügye! Fájlaljuk azért, hogy oly későn kezdetünk meg Jézus követését. De most azután komolyan, szent eltökéléssel és lendülettel lássunk hozzá. Mert bár későn léptünk is erre az útra, azért jobb ez, mintha sohase tesszük. De ne feledjük, hogy Isten szolgálatában nincs helye a lomhaságnak, restségnek.

3. S ugyan mit tehettek a templomban? Hálát adtak az Istennek mindazokért a jótéteményekért, amelyeket nekik és az egész világnak nyújtott; és azután buzgó imádságban újabb megfelelő kegyelmet kértek az emberek számára s nagy szerénységgel, tisztelettel s bensőséggel tették ezt, mert tudták, hogy imádság közben kivel beszélnek. Mily kedvesen fogadhatta ezt az Isten! Hasonlítsd csak össze ezzel a te testtartásodat, lelkületedet, buzgal-

madat imádság közben. Javulj meg, mert Isten féltékeny az ő tiszteletére.

81. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. A szent Család jeruzsálemi zárándoklatáról írva, ezt mondja az evangélista: És elvégződven az ünnepnapok, midőn visszatértek, a gyermek Jézus elmaradt Jeruzsálemben és nem vevék észre szülői. (Lk. 2, 43.) A kovásztalanok ünnepe hét napig tartott és így egész héten át ott maradt a Szent Család s ámbár már előbb is hazamehettek volna Názáretbe, nem tették. Tanulhatunk tőlük buzgóságot és kitartást az Isten szolgálatában. Ne akarjunk csonka áldozatot bemutatni az Úrnak, ne rövidítsük meg az isteni szolgálat idejét. Hiszen csak a világnak, kedvteléseinknek adjuk oda, amit Istentől elvontunk. Nem tudom, örülünk-e majd ennek, amikor elközelgett életünk utolsó órája?

2. Jézus visszamaradt Jeruzsálemben, mert lelke Istenhez, az ő Atyjának házához vonzotta s hacsak tőle függött volna, akár mindig is ott maradt volna, bár miatta az ő szerető édes Anyjától kellett volna megválnia. Bizony, Isten szolgálatát mindennek elébe kell tenni. Nem megrövidíteni, hanem megtoldani kell annak az idejét, már amennyire körülményeink engedik.

3. Jézus tudta, hogy elmaradásával nagy szomorúságot okoz majd a szüleinek s mégis elmaradt tőlük, mert mint Szent Béda mondotta: Meg akarta velük értetni, hogy az ő igazi Atyja a mennyekben van — és mindazokban, amiket, mint Údvözítő cselekedett, egyedül neki van alárendelve, a test és vér kötelékre tekintettel nem lehet. Ime valahányszor a lélek üdvéről van szó, megszűnik a test és vér minden kapcsolata, félre kell állítanunk az útból a szülők és jó barátok szeretetét, mert ezek úgysem értik meg a

lelkieket, elfogultak és csak akadályai a lélek szabadságának. Már Krisztus megmondotta, hogy senki sem lehet az ő tanítványa, aki helyesen nem gyűlöli atyját, anyját, rokonságát, az elgáncsolókat. Lelkünk üdvösségét még a magunk életénél is többre kell becsülnünk.

82. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. A templomban visszamaradt Jézust szülei aggódva keresték. Az Írás így mondja el: Vélvén pedig őt az utitársaságban lenni, menének egy napi utat — és keresék őt a rokonok és ismerősök között és meg nem találván, visszatérnek Jeruzsálembe, keresvén őt. (Lk. 2, 44. 45.) Szinte csodálatosnak tűnik fel, miért nem volt az egész napi úton a szerető édes Anya az ő Gyermeke mellett. Miért? Mert csodálatos volt az ő önzetlensége és abban a boldog tudatban volt, hogy mások élvezik

most az ő isteni társaságát és édes modorával másokat is magához vonz. Úgy Szent József, mint Szűz Mária szívesen lemondottak áldott boldogságukról mások örömére. Vajha ilyen lenne, ilyen önzetlen a mi felebaráti szeretetünk is! De mi milyen mások vagyunk. Felebarátunk javára nemcsak kellemetlenségeket kell elszenvednünk, hanem néha még Jézus édes társaságáról is le kell mondanunk.

2. Minő buzgalommal, fájdalmas gonddal, lemondással, buzgó fohászokozások közepette keresték Jézust, mert jól tudták, hogy Isten ő és mindent csak jól tehet. Így keressük-e Jézust, ha elveszítettük? S nem találták meg őt a rokonok és ismerősök között. Ezek között csak elveszítjük inkább Jézust. De először itt keresték. Nekünk is először a rokonlelkeknél kell Istent keresnünk, az istenes életű jámbor lelkeknél. Mennél jobban eltávolodunk a vérrokonoktól, annál hamarabb rátalálunk Jézusra.

3. Ugyan micsoda érzéssel fordultak vissza éjnek idején Jeruzsálembe? Bánkódtak, aggódtak, de azért megnyugodtak Isten akaratán, mert tudták, hogy Isten bölcs szándéka szerint történt meg az velük, hogy felgyújtsa bennük a Jézus után való nagyobb vágyat, hogy alkalmuk legyen érdemszerzésre. De meg éltette őket a remény is, hogy hamarosan feltalálják Jézust. Tanítás volt ez nekik, hogy majd az egész világ elveszti őt, amikor meghal, de harmadnapra feltámad dicsőségesen, ezért találták meg őt szülei is harmadnapon. De tanulságul szolgál ez nekünk is arra, hogy Isten nem egyszer még azok elől is elrejtőzik egy időre, akiket leginkább szeret. Ilyenkor nincs más teendőnk, mint hogy visszatérünk Jeruzsálembe, a magunkba szálltság és belső béke csendjébe, itt majd a szent helyen reátalálunk a tanító mesterünkre.

Hatodik hét Vízkereszt után.

83. ELMÉLKEDÉS.

Vasárnap.

1. Az elmaradt Jézus feltalálását az evangélista így írja le: És lőn harmadnap mulva megtalálák őt a templomban — a tanítók között ülve, amint hallgatta és kérdezte őket. Álmélkodának pedig mindnyájan, akik őt hallgatták az ő okosságán és feleletein. (Lk. 2, 46. 47.) Szt. József és Szűzanya valószínűleg először is a templomban keresték Jézust, mert úgy gondolták, hogy a szíve vágya őt itt tartotta. Valóban Jézust elsősorban a templomban, az imádságban kell keresnünk. Az élvezetek földjén, a testi gyönyörök nyoszolyáján, a világ szórakozásainak falvaiban és utcáin ugyan nem találhatunk Jézusra. Sőt ezeken a helyeken csak elveszítjük Őt. Amikor tehát bánt valami minket, ne a teremtményekhez, hanem

az imádsághoz és a lélek belső öszszeszedettségéhez folyamodjunk.

2. A lélek ügyében maga számára senki sem eléggé okos. Nagyon fontos, hogy megkérdezzük a lelkivezetőket és meg is hallgassuk őket. Kérdezzünk, hogy felvilágosítást nyerjünk, hallgassuk meg őket, hogy tanácsaikat kövessük. Ezért kell a jámbor könyvekhez és szent, lelkiekben jártas emberekhez folyamodnunk. Az önbölcsesség szégyent hoz reánk legtöbbször, mert vagy elhanyagoljuk a tovább képzést és tudást, vagy elbizakodottan azt mondjuk, hogy már eleget tudunk. Könnyebben haladunk az élet úttalan erdejében megbízható vezető oldalán mint egyedül. Már a Bölcs is megmondotta: Hallgasd fiam atyád oktatását, hogy ékszer adassék fejedre. (Péld. 1, 17.)

3. Láta most szemeivel az édes Anya is, hogy mennyire tetszik az ő fia mindenkinek, s mindezek ellenére sem árulta el anyai örömét, nem

árulta el egy szóval sem kilétét, mert szerénységében nem akarta, hogy őt is dicsérjék fiáért, és ki-tüntessék. Mi azt szeretnők, ha mindenki tudná dicső dolgainkat, kérkedünk ősi családunkkal, tanult-ságunkkal. Oh mi balgák! Hiú di-csőséget koldulunk, s ezalatt a va-lódit eltékozoljuk.

84. ELMÉLKEDÉS.

Hétfő.

1. Mikor a tudósok a 12 éves Jézus feleletein csodálkoztak, szűz Mária az édes anya mérsékelte magát és megvárta míg széjjel oszla-doznak. De ekkor már nem tudta anyai szívét elnémítani. Fiam! mon-dotta neki. (Lk. 2, 48.) Fiának mon-dotta, mert ez tudott dolog volt: és nem Istennek, mert ezt mások nem tudták. Mennyire vigyázott, hogy egyetlen szót se ejtsen amely dicsőséget hozna reá. Mária szavai nem korholó szavak voltak mondja

— Karthauzi sz. Dénes, — hanem szeretetből fakadó, ájtatos panaszszavak. Feltárta fájdalmát, okát az elmaradásnak nem kutatja. Nem is annyira a maga fájdalmát, hanem sz. Józsefét állítja előtérbe; s így szavaival Mária a legnagyobb dicséretet mondotta ki sz. Józsefről, azt, hogy szereti Jézust és végtelenül fájlalta elvesztését. Miért cselekedtél így velünk! ez az így mutatja az ő nagy fájdalmukat, aggodalmukat. Jézus amikor Isten irgalmas szeretetéről beszélt Nikodémusnak szintén e szócskát használta: Így szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adá. (Jn. 3, 16.) Nem a sok szó, hanem a jelentőségteljes igék, ezek vallanak Máriára. Utánozd őt ebben a bölcs szükszavúságban.

2. Az anyáé az első szó a megtalált Jézushoz; de mikor a kiállott aggodalmakat, bánkódást kell tolmácsolni, már József bánatát hangsúlyozza Mária. Mert Máriát az

anyai szeretet szólaltatta meg, de nem feledkezett meg az alázatos tiszteletről sem a sz. Család feje iránt. A legalázatosabb Szűzanya — írja sz. Ágoston, érdem és sorrend tekintetében József neve után említi csak a magáét. Felül akarsz mulni másokat az Isten iránt való szeretetben? Bátran hozzá foghatsz, de alázatos tisztelettel légy mindenkivel szemben, nem annyira szóval, mint magad hitványságának tudatában.

3. Bánkódva keresték Jézust. Nem kezeiket tördelték, nem ájuldoztak, még csak nem is sírtak, hanem hogy bánatukra írt találjanak, keresésére indultak. Nem elégséges csak bánkódni Jézus elvesztésén, hanem szorgalmasan keresnünk kell őt. Jézus nem egyszer csak azért rejti el magát előlünk, hogy keressük, mert gyönyörködik abban, hogy őt búzgon keressük, — és amikor rátalálunk örömmel tölt el minket. Ne veszítsük el tehát kedvünket, ha el-

veszítettük is, hanem keressük, míg meg nem találjuk.

85. ELMÉLKEDÉS.

Kedd.

1. Az első szavak, miket Jézustól az evangelista megörökített, a 12 éves gyermek Jézus igéi szüleihez. Mert amikor a templomban feltalálták s a Szűzanya szóvá tette fájdalmukat elmaradása miatt, így válaszolt: Mi dolog az, hogy engem kerestetek? Nem tudtátok-e, hogy amik az én Atyáémi, azokban kell lennem? S azt mondja tovább az evangelista: De ők nem érték az ígét, melyet nekik szólott. (Lk. 2, 49. 50.) Nem szemrehányó, hanem figyelmeztető szavak voltak ezek. Azt mondotta vele: Hiszen tudjátok, hogy én nemcsak ember, hanem Isten fia is vagyok, és nem véletlenül, hanem felséges Atyám akaratából maradtam el tőletek. Nem mondotta, hogy kár volt engem ke-

resnetek, mert sok nem okvetlen szükséges dolgot megteszünk, s ez csak dicséretünkre válik, érzelmeinket fejezzük ugyanis ki általuk. S mily édesdeden, mily kedvesen mondotta ezt Jézus nekik! Hisz földi anyja és szerető atyja iránt a legnagyobb szeretet élt benne. De ezt meg is érdemelték bűzgóságukkal, amellyel őt keresték. Amikor elveszítjük Jézust, amikor izetlenekké válnak áhitatgyakorlataink, gondoljunk arra, hogy Isten akaratából történt ez; bízzuk magunkat alázasan az ő bölcs gondviselésére, de azért minden erőnkől bűzgón keressük Őt. Eljön majd a vigasztalás órája.

2. Jézus szülei nagyon is jól tudták, hogy elmaradt Jézust Atyja házában kell keresniök, s azért első újtuk is oda vezetett. Jézus csak kifejezést akart adni érzelmeinek mennyei Atyja iránt, s egyben tanítást is adott nekünk, hogy Isten miatt még szüleinket is el kell hagy-

nunk. Neki ez kötelessége, mely minden más kötelességet felülmúl. Ezt jól vessük szívünkbe. Ha Isten ügyéről van szó, nemes elhatározással még a legkedvesebbektől is meg kell válnunk.

3. Talán feltűnő előttünk az Írás szava, hogy Mária és József nem értették meg Jézus szavait. De tudnunk kell, hogy Isten szűz Máriának nem nyilatkoztatta ki egyszerre mindazokat a titkokat, amik Jézus megtestesülésével kapcsolatban voltak; hanem amint gyarapodott Isten kegyelmében, mindig mélyebben behatolt a nagy titokba. Így most még nem tudta megérteni, miért akarta már a tizenkét éves Gyermekek kinyilvánítani bölcsességét tudósok előtt, s bár szavainak értelmét sem tudta, azért nem tudakozódott tovább, elég volt neki tudni azt, hogy Isten akarata volt, és ebbe belenyugodott azonnal. Ne akarjuk mi is mindennek az okát tudni; hogy miért rendelte ezt vagy

azt az Isten, miért parancsolta ezt az előjárónk. Nyugodjunk bele, másként elveszítjük lelkünk nyugalmat. Legyen elég azt tudnunk, hogy Isten akarta.

86. ELMÉLKEDÉS.

Szerda.

1. A feltalált tizenkét éves Jézussal szülei boldogan haza indultak. Az Irás azt mondja erről: És leméne velük, és engedelmes vala nekik. (Lk. 2, 51.) Jézus bizonyosan elbeszélte szüleinek mindazt, ami e három nap vele történt. Mily ájtatos mohósággal leste az Anya fiának ajkairól a szavakat — és mint az Irás mondja: Anyja pedig ez igéket mind szívében tartja vala. (Lk. 2, 51.): Balga ember, aki azt hiszi, hogy tanulásra már nem szorúl. Nekik szól sz. Antal szava: Oh te kiállhatatlan kevélység! Te a felhők fölé akarsz emelkedni! Szállj le, kérlek, onnét, mert Jézus is leméne. Leméne nem

annyira testileg a templomból, hanem lelkületileg az alázatos, elrejtett életbe.

2. Engedelmes volt nekik. A Teremtő a teremtménynek, az Úr a szolgának, az Isten az embernek. Mily bámulatos engedelmesség! Szépen mondja szent Bernát: Pirulj te büszke por és hamu! Az Isten megálázza magát és te? Te még büszkélkednél? Ha te ember, nem tartod magadhoz méltónak, hogy ember példáját kövessed, bizonyosan nem lesz hozzád méltatlan, ha teremtetet utánzod. Ne törődjünk az-
zal, hogy előljárónk alacsonyabb származású, kevésbé tanult, mint mi. Ime Jézus tudósabb, nemesebb, bölcsebb minden embernél. Mégis engedelmeskedik Isten létére embereknek. Példát adott nekünk, őt kövessük.

3. Jézus engedelmes vala szüleinek mindenben és mindenképen. Nagyon közönséges dolgokban a házi teendőkben, mik egy szegény mesterembernek házában előfordul-

hatnak. De mindent készségesen, alázatosan, pontosan teljesített, nem egy pár napon át, hanem harmincadik életévéig. Ilyen az igazi engedelmesség. Nem kell megütköznünk azon, hogy kicsinyes, nem kiváló érdemeket szerző dolgokat parancsolnak. Ha Isten fia nyomdokain haladunk, nincs oly utolsó dolog, mi ez által fel nem magasztosulna. Sőt az legyen a dicsőségünk, hogy utolsó, sőt legutolsó munkákat bíznak reánk, hiszen így a legnagyobbat érzük el, hasonlítunk az engedelmes Krisztushoz. Azután ne törjön le minket az se, hogy egész életen át ily megvetett munkákat kell Isten házában végeznünk. Krisztus követése fenségessé teszi az ilyen életet.

87. ELMÉLKEDÉS.

Csütörtök.

1. A gyermek Jézusról csak még annyit jelent az evangélista : És Jézus növekedik vala bölcsességben és idő-

ben és kedvességben, Istennél és embereknél. (Lk. 2, 52.) Isten Ádámot erős, kifejtett embernek teremtette. Jézus is eljöhett volna erős, kifejtett testben a világra. De mint csecsemő akart születni s lassan emberi módra fejlődni, hogy minden korú embernek példaképe legyen. Növekedett, erősödött testileg, hogy mennél többet szenvedhessen értünk. Csakis evégett táplálta testét. De mi emberek, elég baj, inkább csak az élvezetekre tápláljuk testünket és nem Isten szolgálatára, nem arra, hogy így nagyobb dolgot vihessünk véghez, vagy szenvedhessünk el Istenért. Uram könnyörül rajtunk, ezentúl példádat követjük.

2. Jézus már fogantatásának első pillanatában oly bölcs és kedves volt, hogy ebben nem gyarapodhatott. De mivel a test a lélek szerve a megnyilvánulásban, bölcsességét és kedvességét csak fokozatosan látták meg az emberek, a test fejlődésének arányában. Íme

amint növekedünk testben, olyan arányban kell bölcsességben és kedvességben is gyarapodnunk. Mi csak megöregszünk, de erényesebbekké nem válunk. Csak az emberi tudományokban gyarapodunk, de a kedvességben és erényességben még az első szárnypróbálkozásoknál tartunk. Hogyan állunk meg majd az ítélőszék előtt, ahol nem azt kutatják, hogy mennyit tanultunk, hanem, hogy miket tettünk?

3. A gyermek Jézus növekedésével mindig jobban feltűntek erényes cselekedetei is, melyek az emberek becsülését vonták maguk után és Isten kiváló kegyelmeit is megnyerték volna számára, de mint Isten Fia már többet nem kaphatott, mert öröktől fogva Ő maga volt a kegyelmek forrása. Csak külsőleg látszott Isten előtt kedvesebbnek és mindinkább épülésére szolgált az embereknek. Nekünk parancsunk van erre, hogy mindent úgy cselekedjünk, hogy velük Istennek tetszésére

s embertársaink épülésére szolgálunk, hogy akik látják cselekedeteinket: Dicsőítsék az Atyát, ki a mennyekben vagyon. (Mt. 5, 16.) Csak az emberekre lenni tekintettel, ez hiábavalóság. Csak az Istent tekinteni cselekedeteinkben, ez már valami. Mindkettőre tekintettel lenni, ez a legjobb, ez már tökéletesség.

88. ELMÉLKEDÉS.

Péntek.

1. Hogy mit tett Jézus tizenkét-éves korától harmincéves koráig arról az Írás hallgat, azt tudjuk, hogy Názáretben tartózkodott és valószínűleg szemlélődő, de munkás életet is folytatott. S mivel foglalkozhatott szemlélődő imádságában? A megváltás nagy művét beszélte meg Atyjával, az ő földi küzdő Egyházát tárgyalta meg vele, majd megsiratta az emberek bűneit, kiengesztelte Atyjának haragját, bocsánatot kért számunkra. Már akkor is gondolt a

mi bűneinkre. Ugyan erre nem voltunk méltók, de az ő jósága már reánk is gondolt. Köszönjük meg ezt neki. Azután bánjuk meg bűneinket, az Ő könnyeit mutassuk be Istennek, hogy bocsánatot nyerjünk. De azután ne fájalmára, hanem örömére éljünk.

2. Ez idő alatt együtt élt szüz Anyjával és Szent Józseffel. Oh mily vigasztaló lehetett reájuk az ő társasága, az ő beszélgetése, hiszen leginkább az Isten irgalmasságáról, jóságáról és az üdvözítés nagy munkájáról beszélgetett velük, hiszen az emberek üdvözítésére jött e világra. Mily édességgel, boldogsággal töltötte el ez az ő lelküket! Lám, miről beszélgethetnek a jámborok, mint emelhetjük fel embertársaink lelkét, mint lehetünk épülésükre, vigasztalásukra. Ha másról beszélgetünk, könnyen hibába eshetünk, de legalább is elfecséreljük időnket. E tekintetben vizsgáljuk meg magunkat.

3. Egész természetes, hogy Jézus

Szent Józseffel egyetemben két keze munkájával dolgozott, hogy az életfenntartásban segítségére legyen. Nem szégyelte a munkát, pedig nem neki, hanem nekünk szólt a biztatás: Arcod verejtékével eszed kenyeredet. (Móz. I, 3, 19.) Mi azonban legjobban a semmittevést szeretjük. Jézust nem izgatta az, hogy még nem hirdeti az ígét, hogy az emberek üdvére még nem művel csodákat, mert tudta, hogy Atyjának akarata szerint ezt harmincadik életévében kell elkezdenie. Csak az engedelmesség irányítsa munkálkodásunkat; ne bántson minket, hogy előljáróink intézkedése folytán szinte semmit tevésre vagyunk utalva, vagy hogy talentumainkat nem tudjuk így kívánságunk szerint érvényesíteni. Elégedjünk meg azzal, hogy kijelölt működési körünket ellátjuk. Isten nem kíván többet tőlünk; a vágy, hogy többet tehessünk, lehet még szent; de már vakmerőség, ha Isten akaratával szembeszállunk.

89. ELMÉLKEDÉS.

Szombat.

1. Krisztus egész élete előkészület volt a kereszthalálra, azért elrejtett életében is a legnehezebb erényekre adott bámulatos példát. Így elsősorban az alázatosságra. Szerette, hogy nem ismerik, azért elrejtette istenségét, bölcsességét, csodatévő hatalmát. Názáretben élt egyszerű házikóban, hol szinte senkitől sem ismerve, a legközönségesebb dolgokat végezte. Mi azonban fitogtatni szeretjük eszünket, tudásunkat, képességeinket. Azt szeretnénk, ha mindenki ránk figyelne, az egyedüllet, a magányosság bánt minket, a közönséges munkákat utáljuk. Bizony semmit sem hasonlítunk így Krisztushoz.

2. Példát adott Jézus harminc év alatt az engedelmességre is. Mert mindenkor azt cselekedte, ami kedves volt Atyja előtt, s ezzel minden egyes tette engedelmesség is volt.

Mily nagyra kell azért ezt az engedelmességet becsülnünk, ha már Krisztus minden tettét ezzel kívánta ékeesebbé tenni. Amikor állapotunk s hivatásunk kötelességeit teljesítjük, a szent engedelmesség szándékával is tegyük. Mert ezekben Isten és előljáróink akarata nyilvánul meg. De az emberekkel szemben is engedelmes volt. Elsősorban szüleinek, még pedig örömet, készségesen, állandóan és nem is valami tiszteletet szerző, hanem közönséges, mire sem becsült dolgokban. Valami felséges dolog lehet ez az engedelmesség, ha Krisztus azt annyi éven át oly állhatatosan gyakorolta. Az engedelmesség azonban ne csak külső cselekedet legyen, hanem lelkes valami, készség, magunk legyőzése, feledése is, mert csak így hasonlítunk Krisztushoz.

3. Példát adott az állandó türelemre is. Mert szegényesen élt, sokszor még a legszükségesebbeknek is híján volt, küzdött a megélhetésért,

az élet bajaival, az emberek lenézése is bánthatta. De ezt az alacsony sorsú életet Ő maga választotta, mert jobbnak és Isten előtt kedvesebbnek tudta. Oh mily balgák is az emberek, mikor az ilyen életet szerencsétlennek vélik, menekülnek a szenvedés elől és elvesztik így lelküket, mert mint Jézus megmondotta: a béketűrésben bírjátok lelketek, ér a ti életetek valamit. S ugyan mi a mi szenvedésünk Krisztuséhoz képest? Csekélység, említésre sem méltó. Nos mire határozuk el magunkat?

TARTALOM

Advent első hete.	Kedd	46
Vasárnap	Szerda	48
Hétfő	Csütörtök	50
Kedd	Péntek	53
Szerda	Szombat	55
Csütörtök		
Péntek	Advent negyedik	
Szombat	hete.	
	Vasárnap	57
Advent második	Hétfő	59
hete.	Kedd	61
Vasárnap	Szerda	63
Hétfő	Csütörtök	65
Kedd	Péntek	67
Szerda	Szombat	69
Csütörtök		
Péntek	Karácsony.	
Szombat	December 25.	71
	December 26.	72
Advent harmadik	December 27.	74
hete.	December 28.	76
Vasárnap	December 29.	78
Hétfő	December 30.	80
	December 31.	81

Január 1.	83	Szombat	133
Január 2.	85		
Január 3.	87	Harmadik hét vízkereszt után.	
Január 4.	89	Vasárnap	135
Január 5.	90	Hétfő	137
Január 6.	92	Kedd	139
Január 7.	94	Szerda	142
Január 8.	96	Csütörtök	144
Január 9.	98	Péntek	147
Január 10.	100	Szombat	149
Január 11.	102		
Január 12.	105		

Első hét vízkereszt után.

Vasárnap	107
Hétfő	109
Kedd	111
Szerda	113
Csütörtök	115
Péntek	117
Szombat	119

Második hét vízkereszt után.

Vasárnap	121
Hétfő	123
Kedd	125
Szerda	127
Csütörtök	129
Péntek	131

Negyedik hét vízkereszt után.

Vasárnap	152
Hétfő	154
Kedd	156
Szerda	159
Csütörtök	161
Péntek	164
Szombat	166

Ötödik hét vízkereszt után.

Vasárnap	168
Hétfő	170
Kedd	172
Szerda	174
Csütörtök	177
Péntek	179

Szombat	181	Hétfő	186
		Kedd	189
Hatodik hét víz-		Szerda	192
kereszt után.		Csütörtök	194
Vasárnap	184	Péntek	197
		Szombat	200

Lelkiélet kis könyvei.

11. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus I.

Elmélkedések pünkösd után 4. vasárnaptól
13. vasárnapig

Ára 1 P.

12. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus II.

Elmélkedések pünkösd után 13. vasárnaptól
22. vasárnapig.

Ára 1 P.

13. Avancinus M.

A tanító és csodatevő Jézus. III.

Elmélkedések pünkösd után 22. vasárnaptól
az utolsóig.

Ára 1 P.

14. Paul de Jaegher S. J.

Bizalom Szűz Móriában

Ára 80 fillér.

15. **Szűz Mária és a Szíve**

Ára 60 fillér.

